

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

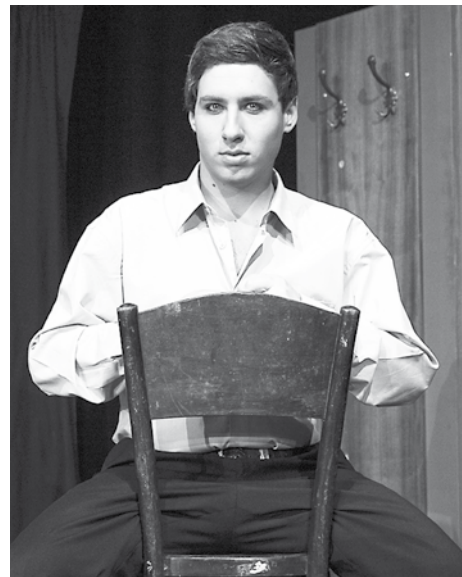
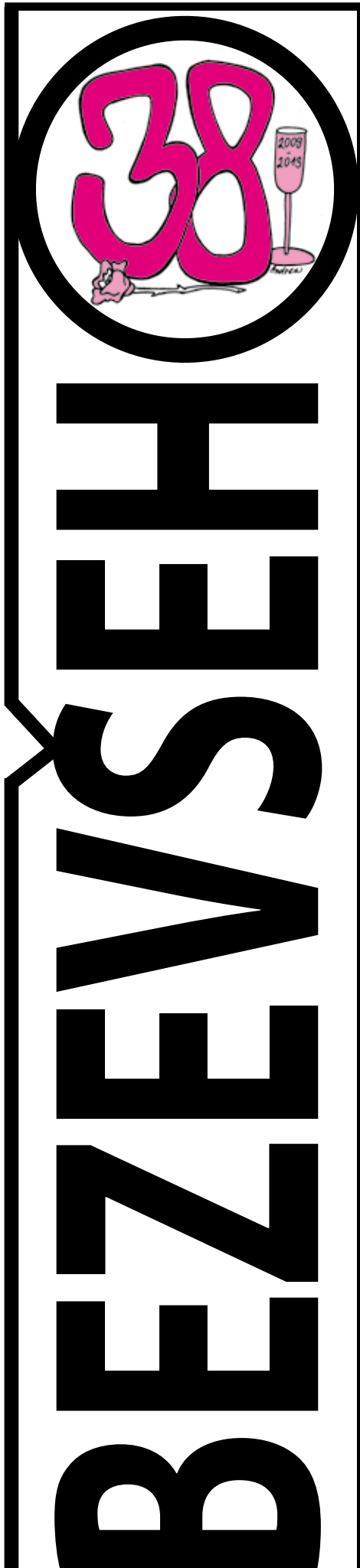
Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři,
jaro je tady a s ním nové číslo našich školních novin. Přinášíme vám toho opět spoustu. A tak zařadíme a dozvíte se, co je nového na polygrafce. Redaktoři se znovu vypravili do terénu, udělali rozhovory a napsali spoustu zajímavého. O čem? Jak vám internát změnil život, kam se chystají maturanti, až u nás zavrou dveře, co bylo a nebylo na lyžařském výcviku, jak se hrály florbalové zápasy a jak Bezevseho finančně pomáhá. Třešničkou na dortu jsou stránky o maturitních plesech tříd 4.P a 4.S. A je toho ještě mnoho dalšího. S každým číslem prožívám malé dějství. Už je tu opět jaro, které se pere se zimou jako o život. A ta potvora se drží zuby nehty a dává nám pěkně okusit, že se jen tak nevzdá. Řekněte sami, nebylo by lepší, kdyby se ledová královna ujala vlády pěkně v prosinci a v lednu a my ji mohli sledovat z teplíčka? Ale to ona ne. Když má královat, zbaběle se chechtá, jak se brodíme v blátě a sníme o bílých Vánocích. A když má na jaře předat žezlo, uchopí jej ledovým drápem a mrzní si, človičku. Dnes tu sedím, píšu úvodník a chystám se na procházku, aby mě sluníčko pohladilo. Musím hned teď, dokud komíny nezamoří vzduch. A není divu, večer bude zase mrznout, až to bude praštit. Avšak marná sláva, už tu máme březen, který pomalu končí. V dubnu vylezou sněženky, zazelená se tráva a bude o mnoho veselí na tomhle světě. A tak vítám jaro a doufám, že nám přinese samé hezké věci a pozitivní myšlenky.

Loučím se s tebou, třeskutá zimo. Vítám tě, voňavé jaro, a prosím, abys přineslo hodně štěstí všem, kteří u nás letos končí.

Iva Šabatová

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

Jak nám změnil internát život

V novinách je spousta možností, o čem můžete psát. A já chtěla zkusit něco nového. A tak mě napadlo zeptat se „intráků“, jak se změnil jejich život, Na co si museli zvyknout a co se jim zalíbilo hned. Tento úkol, který jsem si tak trochu vybrala sama, se mi líbil a vážně jsem se u něho zasmála. Někomu položíte otázku, on zvažní, zamyslí se a ve finále stejně odpoví: Cože? Já nevím. Jak to myslíš? Druhý pokus už bývá lepší, ale chvilku to trvá, než pochopíte, co chtěl ten druhý říct.

Lucie Minaříková, 1.S

Když jsem šla na intr, myslela jsem si, že se změní. Ale ne, nezměnila jsem se, změnilo se však všechno okolo. Hned první den tady se s námi s prváky všichni chtěli seznamovat.

Líbí se mi, že znám skoro všechny moje sousedy, že se tu vždy najde někdo, kdo ti pomůže, když potřebuješ.

Samozřejmě jsou věci, na které si prostě nemůžu zvyknout. Doma bylo dobré sednout na autobus a maximálně za dvacet minut být tam, kde potřebujete. Když jsem ale tady, musím často čekat několik dní. Na co jsem si ale zvykla hned, je, že intr a škola jsou v jedné budově. Mám docela problém s tím, že ticho je tu zácnost. Prvních čtrnáct dní mi to připadalo jako letní tábor, zájezd a těšila jsem se. Ale teď je to spíš stereotyp. Nejvíce mi asi chybí ranní kávačka s mámou a kamarády, se kterými jsem byla každý den. Můj první dojem z intru si moc nepamatuju, ale pamatuju si první dojem mojí mamky. Valila oči a povídala: „Tady se zastavil čas?“ Město Rumburk se mi nelíbí, je strašně zvláštní. Nic tu není nebo to nemůžu najít. Mám mnohem radši Ústí. Ale kdybych se mohla odstěhovat z intru, neudělám to.

Eliška Moravcová, 1.S

Počítala jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr? Nad tím jsem moc nepřemýšlela.

Co jsi nečekala, co tě překvapilo? Stala se ze mě „slušnačka“ a už se tolik nestýkám se svými přáteli.

Co se ti na intru líbí, co tu máš ráda? (Koho?) Líbí se mi, jak jsou tu všichni přátelští a obětaví. Mám ráda celou naši „intračskou rodinu“.

Co tě na intru baví? Baví mě trávit den s přítelem.

Na co si nemůžeš zvyknout? Na vycházky, pomalý internet, večere v 17 hodin, na ty jsem si zvykla, ale nevyhovuje mi to a mám málo soukromí.

S čím máš problém? S každodenním vytíráním. Co ti nejvíce chybí? Moje postel, maminka, můj pokoj, kde jsem sama, Liberec a přátelé.

Jaký byl tvůj první dojem z intru? Pomoc!

Co říkáš na město Rumburk? Nevadí mi.

Kdybys místo na intru mohla bydlet v nějakém bytě tady, odstěhovala by ses? A proč? Ano, bylo by více soukromí a svobod, ale „no money, no funny“.

Karolína Bardynová, 1.A

Počítala jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr? Moje učení.

Co tě překvapilo, když jsi přišla na intr? Všichni byli potichu, jenom Layly pořád mluvila. Nepoznala jsem ukecanějšího člověka.

Co se ti na intru líbí, co tu máš ráda? (Koho?) Moje spolubydlíci. Mám volnost od rodičů.

Co tě na intru baví? To, že můžu být často venku. Na co si nemůžeš zvyknout? Na vycházky a večerku.

Na co sis naopak hned zvykla? Na automat. (Zrovna jsme byli u automatu a Kája si kupovala bagetu.)

S čím máš problém? S ničím.

Co ti nejvíce chybí? Můj pes Dasty a sestra.

Jaký byl tvůj první dojem z intru? Hrůza! Ale už jsem si zvykla.

Co říkáš na město Rumburk? Lépe řečeno zapadákov.

Kdybys místo na intru mohla bydlet v nějakém bytě tady, odstěhovala by ses? A proč? Odstěhovala bych se, měla bych větší volnost a nic by mi nechybělo.

Michaela Volencová, 1.A

Počítala jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr? Že mě nebude nikdo komandovat.

Co tě překvapilo, když jsi přišla na intr? Že budu muset uklízet (smích).

Co se ti na intru líbí, co tu máš ráda? (Koho?) Všechny.

Na co sis hned zvykla? Na to, že máme intr hned ve škole.

S čím máš problém? Nedá se tu spát.

Co ti nejvíce chybí? Přátel, přítel, maminka, zvířata, moje postel a vana.

Jaký byl tvůj první dojem? Přišlo mi to tady jak psychiatrická léčebna, ale už jsem si zvykla a zabydleli jsme se.

Co říkáš na město Rumburk? Jelikož jsem tu bydlela sedm let, tak mi to tu moc nevadí.

Kdybys místo na intru mohla bydlet v nějakém bytě tady, odstěhovala by ses? A proč? Ano. Svoboda..

Tomáš Rys, 1.S

Počítal jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr? Že nebudu doma, máma mě nebude sekyrovat a že budu 24 hodin s kamarády.

Co jsi nečekal, že se změní? Co tě překvapilo? Že jsou všichni v pohodě.

Co se ti na intru líbí, co tu máš ráda? (Koho?) Líbí se mi učebna číslo 10 a moji kamarádi v ní.

Na co si nemůžeš zvyknout? Na chování mého spolubydlíčího.

Na co sis hned zvykla? Na jídlo a sousedy.

S čím máš problém? Že můj kamarád s námi nemůže bydlet na intru.

Co ti nejvíce chybí? Kamarádi z domova. Chybí ti intr, když jsi doma? No, těším se sem, je tu sranda.

Jaký byl tvůj první dojem? Myslel jsem si, že jdeme do sklepa, ale pak jsme šli nahoru.

Co říkáš na město Rumburk? Celkem slušné město, říkali, že to bude horší.

Kdybys místo na intru mohl bydlet v nějakém bytě tady, odstěhoval by ses? A proč? Ne. Kvůli kamarádům.

Tomáš Novotný, 1.S

Počítal jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr? Myslel jsem si, že dospěju. (Skutek utek.)

Co tě překvapilo, když jsi přišel na intr? Hned první den mi nešel internet (smích).

Co se ti na intru líbí, co tu máš rád? (Koho?) Kolektiv.

Na co si nemůžeš zvyknout? Na časné vstávání na snídani.

Na co sis hned zvykla? Na vstávání dvacet minut před zvoněním.

S čím máš problém? Že si musím kupovat vlastní jídlo a ještě s úklidem.

Co ti nejvíce chybí? Klid.

Jaký byl tvůj první dojem? Kdy se to rozpadne? Co říkáš na město Rumburk? Malé město. Škoda, že je tu skate park a ne skate shop.

Kdybys místo na intru mohl bydlet v nějakém bytě tady, odstěhoval by ses? A proč? Ano, kvůli volnosti.

Jakub Štuler, 4.S

Počítal jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr?

Zkusím si život dál od rodiny a poznám nové přátele.

Co tě překvapilo, když jsi přišel na intr?

Když jsem byl na intru na zdrávce, ptal jsem se sám sebe, zdali své chování myslí vychovatelky vážně.

Co se ti na intru líbí, co tu máš rád? (Koho?) Chování vychovatelek a spolubydlíci.

Co tě na intru baví? Aktivita s přáteli.

Na co si nemůžeš zvyknout? Vstávání, nepořádek na pokoji, na vanu (vařící vodu).

Na co sis hned zvykla? Na vychovatelky.

S čím máš problém? Chodit spát včas.

Co ti nejvíce chybí? Rychlý internet.

Chybí ti intr, když jsi doma? Jo, pět minut po příjezdu.

Jaký byl tvůj první dojem na intru? Kravín Rumburk.

Co říkáš na město Rumburk? Tohle město se mi nelíbí.

Kdybys místo na intru mohl bydlet v nějakém bytě tady, odstěhoval by ses? A proč? Už ne, ale v prváku jsem chtěl, kvůli vychovatelkám na intru na zdrávce.

Michal Kunte, 4.P

Počítal jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr?

Přístup vychovatelek oproti vychovatelkám z intru na zdrávce.

Co tě překvapilo, když si přišel na intr?

Že vychovatelky vyjdou vstříc.

Co se ti na intru líbí, co tu máš rád? (Koho?) Na intru mám rád své bratry na pokoji. Líbí se mi náš zmodernizovaný pokoj a jak tu máme vždy krásně uklizenou.

Co tě na intru baví? Každodenní atmosféra na pokoji.

Na co si nemůžeš zvyknout? S čím máš problém? Jídlo! Rychlost internetu. Je tu velká zima na chodbách, vždycky když jdu v noci na záchod.

Na co sis hned zvykl? Na cestování a vstávání v 7.40 hodin.

Co ti nejvíce chybí? Maminka (smích).

Chybí ti intr, když jsi doma? Rád se sem vracím, mám rád ty lidi tady.

Jaký byl tvůj první dojem? Komunismus! Teď už je to lepší.

Co říkáš na město Rumburk? Je to malý město oproti Teplicím a je tu strašná zima, na to nejsem zvyklý.

Kdybys místo na intru mohl bydlet v nějakém bytě tady, odstěhoval by ses? A proč? Přemýšlel jsem o tom, ale tady je to lepší než na zdrávce.

David Studecký, 4.S

Počítal jsi, že se něco změní, když půjdeš na intr? S tím, že se víc osamostatním.

Co tě překvapilo, když jsi přišel na intr? Šokoval mě přístup vychovatelek na intru na zdrávce.

Co se ti na intru líbí, co tu máš rád? (Koho?) Zdejší atmosféra, nenásilný přístup vychovatelek.

Co tě na intru baví? Rozhovory s paní vychovatelkou Machovou a spolubydlícími.

Na co sis hned zvykl? Na pozdější vstávání a na ticho na chodbách.

S čím máš problém? S pomalým internetem.

Co ti nejvíce chybí? Moje postel.

Chybí ti intr, když jsi doma? Jak kdy.

Jaký byl tvůj první dojem na intru? Zvláštní dojem, uvnitř už to bylo mnohem lepší.

Co říkáš na město Rumburk? Město na mě působí zvláštním dojmem. Jsou tu místa, která se mi líbí, a místa, která se mi líbí méně.

Kdybys místo na intru mohl bydlet v nějakém bytě, odstěhoval by ses? A proč? Ne, vyhovuje mi to tu.

Prvákům přeji, aby se jim na intru líbilo a aby tady měli druhý domov. Čtvrtákům hodně štěstí u maturity!

-Layly-

Ze života intráckého

PROSINEC

PROSINEC

Poslední měsíc roku 2012 na DM byl prosycen duchem Vánoc – chodby, okna i ostatní prostory domova mládeže dýchaly vánoční atmosférou (na výzdobě se podíleli nejen zdejší obyvatelé, ale i paní uklízečka...), a také se konalo mnoho akcí s vánoční tematikou:

- VÁNOČNÍ POSEZENÍ s občerstvením, rozjímáním, historkami a malou vánoční nadílkou
- VÝROBA VÁNOČNÍCH PŘÁNÍČEK - výtvarná výchova, estetické citění
- VÁNOČNÍ VĚŠTĚNÍ OSUDU - tajemství skořápek, krájení jablíčka, lití vosku...

A témata, kterým se paní vychovatelky věnovaly v jednotlivých skupinách:

- Nebezpečí kouření (nabídka odvykacích programů) a marihuany
- Ochota pomoci druhým, postavit se zlu...
- Vánoční domácí zvyky a tradice
- V tomto měsíci se také uskutečnila ANKETA KE STRAVOVÁNÍ NA DM (Téma: zlepšení středečních svačin) s následnými rozhovory s vedoucí kuchyně paní Janou Hamprechtovou. Díky této anketě a vstřícnosti paní Hamprechtové byly udělané první kroky k vylepšení studených středečních večerů.

LEDEN

LEDEN

Leden přinesl obyvatelům DM krásné překvapení v podobě velké moderní nové televize v klubovně.

Paní vychovatelky se ve skupinových rozhovorech ještě vracely k vánočním zážitkům, také se hodně mluvilo o filmech, knihách, sportu... Vzhledem k blížícímu se pololetnímu vysvědčení byla zvýšená pozornost věnována studiu žáků (kontrola přípravy na vyučování, kon-

zultace, zajištění doučování), tématem setkání VS3 bylo získání znalostí a dovedností důležitých pro efektivní samostudium.

Nejen učení patří k životu, stejně důležité je i umění odpočívat, proto v lednu proběhl na DM také „Relaxční večer“. (Jacobsonova relaxační metoda, autogenní trénink, vizualizace, imaginace, aromamasáž obličeje.)

ÚNOR

ÚNOR

Televize zakoupená v lednu předznamenala další vylepšení „intráckých“ prostor. V klubovně přibyla nádherná pohodlná relaxační křesílka a nové židle a stoly (nejen v klubovně, ale také na některých pokojích).

Ve skupinách jednotlivých vychovatelek probíhaly rozhovory a besedy na téma společenské chování (maturitní plesy) a také o naplnění volného času o jarních prázdninách, žáci VS 3 se ve skupinovém setkání věnovali tématu péče o kvalitní mezilidské vztahy.

Ke konci měsíce se uskutečnila artefietická aktivita – výroba sádrových odlitků rukou, žáci měli také možnost zahrát si nedávno zakoupenou hru Scrabble.

-lo-

Malý test pro kuřáky

V naší škole velké množství žáků kouří. Nabízím jim proto malý test, ve kterém si mohou ověřit, jak jsou na tom se svou závislostí, zda už není čas s ní začít bojovat.

Odpověz na následující otázky a spočítej si body uvedené v závorce. Čím vyšší bodové skóre, tím závažnější je tvoje závislost.

Kolik cigaret denně kouříš?

- Více než 25 (3 body)
- 6-25 (2 body)
- 1- 5 (1 bod)
- Méně než 1 (0 bodů)

Kouříš víc během prvních dvou hodin po probuzení než ve zbytku dne?

- Ano (1 bod)
- Ne (0 bodů)

Jak brzy po probuzení si zapaluješ první cigaretu?

- Do 30 minut (2 body)
- Za déle než 30 minut, ale před polednem (1 bod)
- Odpoledne nebo večer (0 bodů)

Které cigarety by ses nejméně rád/a vzdal/a (která je nejdůležitější, nejvíc si ji vychutnáš)?

- První ranní (2 body)
- Kterákoli před polednem (1 bod)
- Kterákoli odpoledne nebo večer (0 b.)

Je pro tebe těžké nekouřit tam, kde to nejde?

- Ano (1 bod)
- Ne (0 bodů)

Kouříš, i když jsi nemocný/a a většinu dne jsi v posteli?

- Ano (1 bod)
- Ne (0 bodů)

Zdroj: Modifikovaný Fagerströmův test nikotinové závislosti pro adolescenty / Králíková, E. (2005). Doporučení pro léčbu závislosti na tabáku. Časopis lékařů českých, 5, 327-330.

školní metodik prevence
Bc. Lenka Obergruberová

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ VOL. 2

Kdo si nevšiml minulého dne otevřených dveří, mohl si všimnout tohoto. S příchodem zájemců jsem i já zavzpomínala na naše staré, neaktualizované stránky, kde byl na každé záložce napsán jiný termín. A tak jsem se vydala do školy ve špatný den, a nakonec měla svou vlastní soukromou prohlídku (ano, já byla vždycky jiná). Vzpomínám si, jak jsem byla ze školy unešená, a to trvá už čtyři roky. Vybavení ještě nebylo tak dokonalé a já ignorovala nevábny zevnějšek. Má mysl byla pohlčená v barvách, pixelech a budoucnosti, která mi ukazovala 24 hodin v tomto stavu, který by se dal přirovnat stavu pod vlivem omamných drog. Viděla jsem svou budoucnost v oboru, který mě baví. Ze školy jsem odcházela s dobrým pocitem a mamka pronesla: „Sem půjdeš, i kdybys měla jít na tříletý obor“ a já nemohla nic jiného, než jen souhlasit. Jenže čtyři roky jsou za mnou a teď se dívám na dychtivé návštěvníky, kteří vypadají jako Alenka v říši pixelů. Ale teď už dost o mně a hurá za budoucími prváky.

MARTINA MAJZNEROVÁ z Velkého Šenova

Co se ti na naší škole líbí: Knihy.
Jak ses dozvěděla o naší škole?
Na internetu.
Co říkáš na náš školní časopis?
Je zajímavý.

ONDŘEJ BANDAS z Jiřetína pod Jedlovou

Co se ti na naší škole líbí: Způsob učení.
Jak ses dozvěděla o naší škole?
Byl jsem tu na prohlídce se školou
Co říkáš na náš časopis: Hezky zpracován.

LUCIE PRŮŠOVÁ z Rumburku

Co se ti na naší škole líbí:
Nejvíce asi počítačové učebny.
Jak ses dozvěděla o naší škole:

Od mojí kamarádky.

Co říkáš na náš školní časopis: Zatím jsem četla jen jedno číslo, ale líbilo se mi.

ANETA SCHMIDTOVÁ z Ústí nad Labem

Co se ti na naší škole líbí: Jídelna, internát a učebny.
Jak ses dozvěděla o naší škole?
Doporučila mi ji kamarádka.
Co říkáš na náš školní časopis?
Moc se mi líbí.

BARBORA ŠUDOVÁ z Noveho Boru

Co se ti na naší škole líbí: Vybavení školy.
Jak ses dozvěděla o naší škole?
Od kamarádky.
Co říkáš na náš školní časopis: Dobrý!

VOJTĚCH ŠABATA z Rumburku

Co se ti na naší škole líbí: Moderní zařízení učeben.
Jak ses dozvěděla o naší škole:
Rodiče tady učí.
Co říkáš na náš školní časopis:
Je to skvělé, oceňuji práci redaktorů.

MARIE KREJČOVÁ z Mladé Boleslavi

Co se ti na naší škole líbí: Asi to, že tady je dobrý přístup. Líbí se mi to tady celkově.
Jak ses dozvěděla o naší škole: Náhodou, na přehlídce škol.
Jsi rozhodnutá jít na naši školu: Ano
Co říkáš na náš školní časopis: Líbí se mi, vtipný, zajímavý.

LUCIE JEDLIČKOVÁ z Horního Podluží

Co se ti na naší škole líbí: Všechno.
Jak ses dozvěděla o naší škole: Od rodičů.
Jsi rozhodnutá jít na naši školu: Určitě!
Co říkáš na náš školní časopis: Super.

VALÉRIE ČECHOVÁ z Rumburku

Co se ti na naší škole líbí: Učebny, počítače prostě úplně všechno.
Jak ses dozvěděla o naší škole:
Znám ji už dlouho.
Jsi rozhodnutá jít na naši školu: Ano
Co říkáš na náš školní časopis: Je super.

ADÉLA KREJZOVÁ z Nového Boru

Co se ti na naší škole líbí: Všechno.
Jak ses dozvěděla o naší škole: Přes bibličku.
Jsi rozhodnutá jít na naši školu: Ano.
Co říkáš na náš školní časopis:
Moc dobrý.

Doufám, že těm, co k nám v září zavítají, se na polygrafce bude líbit tak, jako doposud mě. Nezbyvá, než všem popřát hodně kreativity a úspěchů ve škole i v osobním životě.

-YumeOokami&pokémonky-

Dobrý den, paní učitelko,
 píšu Vám z lyžařského vycviku, abyste věděla, že se máme
 dobře.
 Pokoje se nám moc líbí a venku je pěkná chumelenice. Ces-
 ta utíkala celkem rychle. Po chatě se rozléhá vůně česneč-
 ky, kterou právě dovařil pan ředitel s panem Malypetrem.
 Všichni se pomalu zabydlují a obhlížejí pokoje ostatních.
 Budu se loučit. Musím si ještě vybalit všechny věci. Přeju
 Vám, aby Vás tam moc nezlobili a at Vám týden uteče, ta!
 S pozdravem -Miluš--

Desná Souš 7. 1. 2013

Zdravím!
 Je pondělí, první lyžařský den tady v Desné. Počasí se nám
 uklidnilo, a tak jsme mohli vyrazit na sjezdovku. První jíz-
 da nebyla taková, jakou jsem čekala, sjezdovka byla namrz-
 lá, klouzala, a tak některé z nás neminuly ani pády. Naštěstí
 jsme dnešní den přežili všichni ve zdraví. Teď tu s Miluškou
 sedíme vyřízené z lyžování a nadlábnuté výborným obědem
 Kluci a Miluška Vás pozdravují a já též zasílám pozdrav
 z Desné!

Dobrý den,
 už je tu čtvrtek a my Vám píšeme poslední dopis z našeho
 bezvadného lyžáku. Popravdě, zítra se nikomu nebude chtít
 rádně zalyžovat, a protože nám včera přišlo, všichni budou
 určitě na svahu celý den. Kvůli včerejší nepřízni počasí nás
 pan učitel vzal do nedaleké kavárny, kde jsme strávili krás-
 né odpoledne. V noci na dnešek napadlo poměrně dost sně-
 hu a všichni kromě mě už jsou venku.
 Tudiž se s Vámi loučím a utíkám za ostatními. Přeji Vám
 hezký zbytek dne a snad se po dnešku všichni v pořádku
 vrátíme do školy. Na shledanou.

Desná Souš 10. 1. 2013

Redakce
 Bezevšeho SOŠ mgf
 Jiřikovská 840
 Rumburk

Bezev-
 Jiřikovská 840
 Rumburk

-Dom-

4 0 8 0 1 III
 4 0 8 0 1 III

ANKETA: Budoucí život maturantů

Další číslo Bezevšeho jako obvykle přináší anketku a tentokrát jsem ji dostala na starost já. Jak v minulém vydání podotkl můj kolega Disco, udělat takovou anketu není tak jednoduché, jak se zdá. Oslovování lidí a následné pokládání otázek se často potýká s rozpaky a neochotou dotazovaných spolužáků. Najít ochotné lidi je v téhle době poměrně těžké, ačkoli jsou mladí a čím dál více otrkanější a drzejší. V tomto případě jsem to ovšem měla snazší, protože jsem se ptala letošních maturantů, kteří mě za ty roky už znají, i když někteří stále jen od vidění. Blíží se konec našich studií na střední škole a každého čeká obrovské rozhodnutí, co bude dál. Někdo je už rozhodnut, někdo pořád tápe a někdo to neřeší vůbec. Otázka tedy zní: „Jaké jsou tvé pomaturitní plány, plány ohledně budoucnosti?“

MARIE KARPENKOVÁ

Jelikož jsem ještě mladá na práci všeho druhu, prodloužím si studium na polygrafce ještě o rok a udělám si výuční list. Potom odletím s mým manželem do Austrálie, kde budeme zachraňovat klokany a lovit jedovaté hady. Po návratu si najdeme hezky placenou práci a krásný byt, kde budeme zamilovaně koukat na filmy a věnovat se důležitým věcem. Ovšem jestli se vrátíme. Může se nám u protinožců zalíbit natolik, že zůstaneme.

JAKUB ŠTULER

Pomaturitní plány? Člověk ani nemá maturitu a už se ho ptají, co bude dělat po ní (smích). Nějaké plány ale mám. Chtěl bych zkusit práci v reklamní agentuře, kde bych si odpracoval nejméně jeden rok a tím bych měl čas rozmyslet si nástup na vysokou školu. Nechci vyplavat úplně z oboru, a tak hledám školy, které by mi dovolily rozvinout mé kreativní tvoření. Snad se mi alespoň jedno z toho vydaří.

DAVID HLUŠIČKA

Hned po maturitě dělám přijímací zkoušky na Vyšší odbornou školu grafickou a Střední průmyslovou školu grafickou v Praze, kde se hodlám rozvíjet ve svém oboru. Poté bych chtěl zkusit ještě další studium na VŠ uměleckoprůmyslové, kde bych si získal příslušný diplom. Bohužel, tyto školy jsou velice náročné a vybíravé, a proto, kdyby mi tento plán nevyšel, mám v záloze Fakultu umění v Ústí nad Labem a při nejhorším mě čeká práce. Rozhodně ne zde, ale ve větších městech.

MICHAELA KREJČOVÁ

Chtěla bych pokračovat dále ve studiu, ale v jiném zaměření. Polygrafie u mě s maturitou končí. Hlásím se na pedagogickou školu a tím si plním svůj sen. Snad mi štěstí bude přát. Všem ostatním, kdo má v plánu též studovat, přeji hodně štěstí a úspěchů.

ZUZANA MAŠKOVÁ

Nerada plánuji dopředu. Původně jsem chtěla na školu do Ústí nad Labem na známý UJEP, na sport a tělesnou výchovu, ale rozleželo se mi to v hlavě a položila jsem si základní otázku - opravdu to má budoucnost? A nějak jsem se ztratila v tom přemýšlení. Zvažovala jsem, jestli chci opravdu učit ty dnešní lazary tělocviků. Řekla jsem si, že spíše nakouknou do světa dospělých a začnu pracovat. Mám už i nabídku, ačkoli to nemá vůbec nic společného se školou. Třeba si za rok podám přihlášku tam, kam mě srdce potáhne. Víím, že jsem tvrdohlavý beran, a když za něčím budu chtít jít, tak prostě půjdu. Na závěr děkuji všem učitelům za příjemně strávené roky na této škole.

DENISA HUNČOVSKÁ

Moje budoucnost? Bohužel, víím jistě, že grafiky a polygrafie se týkat určitě nebude, jak jsem si ještě nedávno myslela a plánovala. Nyní už víím, že celý den prosedět na zadku u počítače není můj sen. Po (snad napoprvé) úspěšné maturitě se chystám na VOŠ do Varnsdorfu, obor cestovní ruch. Jo, víím, že je to úplně z jiného soudku, ale což, za zkoušku nic nedám. A ve vzdálené budoucnosti chci cestovat, hodně toho zažít a mít o čem vyprávět.

TOMÁŠ PŠENIČKA

Můj největší plán po maturitě je vycestovat do zahraničí, konkrétně do Skotska. Z počátku bude trochu problém jazyková bariéra, kte-

HONZA PATERA

Možností je hodně a ještě si musím udělat pořádně jasno. Zatím bych to viděl tak, že zkusím přijímací zkoušku na vyšší odbornou školu v Praze. Pokud by to nevyšlo, plánuji doplnit si své vzdělání o výuční obor tiskaře na polygrafických strojích na naší škole a za rok to zkusit zas. Ale hlavní teď bude zvládnout maturitu a jelikož jde do tuhého, začínám to brát velice vážně.

ADÉLA HOŠKOVÁ

Co se týče školy a vzdělání, určitě chci zůstat v tomto oboru, jít dál. V červnu se chystám na talentovky na VOŠ a další rok zkusím přijímací zkoušky na vysokou, kterou jsem letos prosvihla. A co se týče mého osobního života, chci žít alespoň tak spokojeně jako doteď. Intr a polygrafku beru jako neocenitelnou školu života a odcházet se mi bude hodně těžko.

IVČA KOŘÍNKOVÁ

Po maturitní zkoušce bych chtěla zkusit studium na vysoké škole. Víím, že není snadné se na ni dostat, natož se tam udržet, ale i přesto bych chtěla, aby mé plány vyšly. Zaměřím se na obor sociologie v Praze nebo v Liberci. Ještě jsem se pořádně nerozhodla a moc času nezbyývá, ale snad vše dobře dopadne a na jednu ze škol se dostanu.

DOMINIK KNAP

Prvoplánově jsem se rozhodoval na jakou vyšší odbornou školu bych mohl jít, jelikož jsem chtěl nadále být studentem. Avšak, vezmeme-li v potaz procentuální šanci projít přijímacím řízením,

rá je u mě dost velká, jelikož od základní školy jsem přičichnul pouze k němčině. To se ale nějak udělá (smích). Pokud by tento plán nevyšel, přemýšlím o studiu na vysoké škole v Pardubicích. Chtěl bych pokračovat ve svém oboru, kterým je polygrafie.

nakonec jsem se rozhodl pokračovat na této škole a pořídil si kromě maturitky také výuční list oboru tiskař. Rád bych se v budoucnosti podíval do zahraničí, jelikož mě baví cizí jazyky a kultura národů kolem nás.

DAN BARTOŠ

Mé plány ohledně postmaturitní doby jsou zatím velice prvoplánové. Určitě bych chtěl dobré povolání, které by mě bavilo a uživilo by mě. Zatím jsem ale ještě stále před maturitou a všechny tyto otázky jsou pro mě takřka nadčasové. Na budoucnost hledím jako na celoživotní snahu o relativní "pohodinu", mír (v práci) a přežití v kruté realitě.

Všem maturantům děkuji za zajímavé odpovědi a za čas strávený nad jejich sepsáváním. Taktéž děkuji našim učitelům a mistrům, že nás zdárně dovedli až před maturitu, kde se teprve projeví, jak dobře jsme se připravovali. Držte nám všichni palce, my si je budeme držet taky.

-Krejčovic-

Z hodiny občanské nauky ve 3.S

● **Téma znělo:** Co je to filozofie? Žáci se měli zamyslet nad úryvkem z knihy W. Saroyana Tati, tobě přeskočilo: „Ohlížel jsem se po něm a našel několik kamínků a lastur a kus připraveného dřeva. Ale co jsem doopravdy chtěl najít, to jsem nenašel – pokladnici z nějaké pirátské lodi, plnou zlata.“

Vím, že ji nikdy nenajdu, protože teď už jsem dosti starý, abych věděl, že ji nenajdu, ale pokud, když jdu na pobřeží, na ni myslím, a doufám, že ji přece jenom najdu.“

● **Zde jsou některé zajímavé názory:**

V podstatě autor uvažuje o snech. O životních snech, které má většina lidí, o těch snech, které ženou kupředu všechny vynálezce, badatele a vědce. Chce najít něco, co podle většiny lidí neexistuje, dokonce i podle něj samotného, ale kdyby po tom netoužil, byl by pro něj život chudší. Znamená to tedy, že sen nenabývá smyslu po naplnění, sen (touha) má smysl proto, že je snem.

Samuel Suchý

Postava chtěla najít od malička poklad a v době mládí to byla „reálná“ představa. Ve stáří si ovšem uvědomuje, že je to absurdita, ale zároveň nechce popřít, že by truhlu ještě někdy našel. Pořád věří. Hledá, ale nenajde.

Radek Šavr

Úryvek se zabývá typickou lidskou zasněností, „co kdyby...“. Slepá víra v něco, co je prakticky nemožné. I když si připouštíme, že to není možné, stále v to doufáme.

Petr Anděl
Vybral Jiří Uher

Povídání s VÁCLAVEM KVÍZEM, bývalým studentem polygrafky

Na polygrafce studuji hlavně díky doporučení mého tatky Václava Kvíze. Sám na škole studoval, a tak se od něj můžeme teď dozvědět, jaká byla škola dřív a jak se od této doby změnila.

V jakém roce a jaký obor jsi studoval?

V letech 1984 až 1988 jsem studoval čtyřletý maturitní obor tiskař na polygrafických strojích.

Jak se škola od té doby změnila?

Protože se změnila technologie výroby, změnil se i učební obor. V roce 1984 se vyučovalo pouze v budově bývalého zámku. Tehdy jídelna ve škole nebyla, praxe a internáty byly v okolních obcích (Mikulášovice, Krásná Lípa, Velký Šenov). V roce 1988, kdy jsme končili, byla započata stavba dnešního internátu, dílen a jídelny.

Jaký byl dřív přístup k žákům?

Přesto, že nás ve škole bylo víc jak 400, atmosféra byla výborná. Zažili jsme spoustu inteligentní legrace (nedělali jsme žádné těžké průšvihy).

Jak jsi prospíval?

Prospíval jsem vcelku dobře, myslím že ve druhém ročníku se mi podařilo studovat s vyznamenáním.

Jak se ti ve škole líbilo?

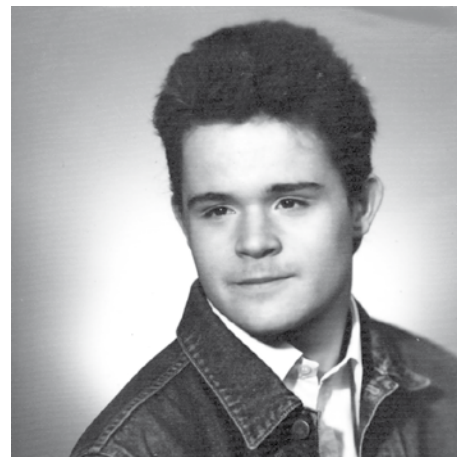
Ve škole se mi moc líbilo a s radostí bych se tam vrátil zpátky.

Jaké jsi měl po škole uplatnění?

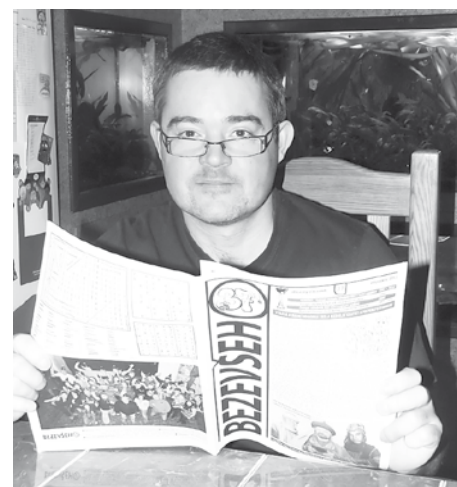
Po škole jsem byl ofsetový tiskař v Severografii Velký Šenov a odtud jsem přešel do tiskárny Pharming (léčiva) Varnsdorf, kde jsem pracoval v kopírně ofsetových desek. Po rekonstrukci tiskárny Varnsdorf jsem pracoval v tiskárně Pharming Zahrady u Rumburka jako mistr kopírní.

Děkuji Ti za rozhovor.

-Maky-

Fotografie z maturitního tabla a současnosti

Šok pro třídního Luďu

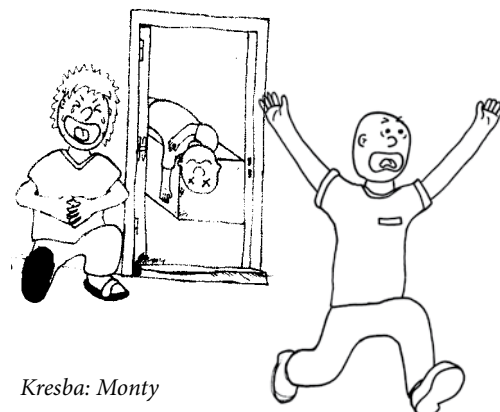
Nevím, jestli se ještě dnes vyučuje branná výchova. Když jsem chodil do učiliště já, samozřejmě se vyučovala. A tak vám chci povyprávět jednu veselou příhodu z jedné hodiny.

Na brannou výchovu jsme měli našeho třídního učitele ing. Luďka (Luďu) Škrovánka. Protože jsme se měli učit dýchání z úst do úst, přinesl před hodinou Luďa do třídy Andulu (nafukovací pannu na trénink dýchání). Protože nás ve třídě bylo dvacet čtyři kluků, jeden lepší než druhý, položil pannu před tabuli, hodil přes ni deku a odešel. To ale neměl dělat, protože se v nás zrodil dábelský plán. Pannu jsme vyfoukli, složili a schovali za poslední lavici. Na její místo si lehl jeden malý a hubený spolužák, kterého jsme přikryli tou dekou. A už jsme jen s napětím čekali, až začne hodina. Zazvonilo! Ve dveřích se objevil Luďa. Aniž by něco tušil, zapsal do třídní knihy a začal vykládat, co budeme v hodině dělat. Celá třída už se těšila, co se semele. A vtom to přišlo. „Dnes si vyzkoušíme dýchání z úst do úst,“ řekl Luďa. Ohnul se,

popadl roh deky a prudkým máchnutím ji strhl z našeho spolužáka, který se v ten samý moment posadil. Luďa se lekl a s rukama na prsou vyběhl ze třídy! Po chvíli se vrátil do třídy s úsměvem. „Jste to ale banda blbounů!“ konstatoval. Pak konečně začalo normální vyučování.

Končil jsem ve škole v roce 1988, ale některé akce s nedají zapomenout. Už ani nevím, koho tenhle originální fórek napadl, ale byla to výborná kolektivní práce včetně našeho třídního ing. Luďka Škrovánka. Důležité je, že za celé čtyři roky se nám nikomu nic vážného nestalo.

V. Kvíz

Kresba: Monty

Milí čtenáři, časopis Bezevšeho se snaží ze svých skromných zdrojů, které šetříme z Vašich dobrovolných příspěvků, pomáhat.

Letos jsme darovali částku 1 000,- Kč Krishantě ze Srí Lanky a částku 500,- Kč Domovu sv. Máří Magdalény pro handicapované matky s dětmi v Jiřetíně pod Jedlovou. Nejsou to velké obnosy, ale doufáme, že pomohou. Na stránkách najdete články, které Vám blíže objasní, ke komu mířila naše finanční pomoc. -ŠA-

Sbírka pro Krishantu ze Srí Lanky

V červenci 2012 jsme už byli pár měsíců zase doma v Rumburku. Vrátili jsme se z roční cesty po Novém Zélandu, Vanuatu, Malajsii, Srí Lance a Indii. A právě ze Srí Lanky jsme dostali dopis od kamarádky Krishy. S ní a jejími rodiči jsme se seznámili na jihu srílanského pobřeží ve městě Tangalle. Psala nám o jejich nelehké situaci. Tatínek je bez práce, Krishe se nedaří v podnikání a maminka je vážně nemocná s nohou, musí na operaci a po ní potřebuje injekce. Na to ale bohužel nemají peníze. Pojišťovny jsou tam jen pro bohaté, a tak ostatní jsou v takových případech odkázáni sami na sebe. Neprosí nás o peníze ani o pomoc. My však vytušíme, že musíme něco udělat. Sami jsme bez peněz a navíc bez práce! Vyhlásíme pomocí sociální sítě facebooku a přes emaily sbírku na pomoc rodině na Srí Lance. Říkáme o tom všem známým. Spoléháme na naši důvěryhodnost a ochotu ostatních pomoci dobré věci... A chcete vědět, jak to dopadlo? Rozeslali jsme tento dopis... a doufali, že vybereme alespoň deset tisíc korun.

Ahoj kamarádi, prosíme vás všechny o „malou“ (ale velkou) pomoc. Pokud jste někdy přemýšleli, že chcete pomoci někomu, kdo to opravdu potřebuje, a nevěděli jste, kam se obrátit, a nebo se báli, že vaše peníze budou zneužity jinak, teď máte možnost pomoci konkrétně přímo přes nás. Samozřejmě, pokud nám věříte! Projeli jsme kus světa s velmi nízkým rozpočtem. Leccos jsme zažili, viděli, setkali jsme se a seznámili se s mnoha lidmi. Většina z nich nám nezištně pomohla. Nabídlí i z toho mála, co mají, naprosté maximum. Cítíme, že naší lidskou povinností je, že zase pomůžeme my jim, když to budou potřebovat. Navíc možnosti našeho světa jsou úplně odlišné od chudých států, potýkajících se s korupcí. Třeba v naší společnosti tisíc korun není zase tak moc, ale pro ně jsou to obrovské peníze, díky nimž mohou vyřešit spoustu problémů! Dostali jsme dopis od naší kamarádky Krishanty ze Srí Lanky. Její maminka má zdravotní obtíže a potřebuje nutně na operaci nohy. Nemají na to ale peníze. Jsou z oblasti postižené vlnou tsunami a stále se potýkají se základními problémy a nedostatky. Sama Krishanta je po operaci srdce a má sníženou pracovní schopnost. Tatínek je umělec a restaurátor soch v budhistických chrámech. Mladší sest-

ra Krishanty je velmi umělecky nadaná a studuje umění na universitě v Colombu. Peněz nemá nazbyt. A protože my s Klárou jsme momentálně nezaměstnaní a máme omezené možnosti, chtěli jsme vás poprosit o spolupráci. Když pár z vás pošle třeba jen padesát nebo sto korun (podle vašeho uvážení), pomůžeme to dobré věci. Rodina Krishanty nás o peníze neprosí, je to náš nápad je takto podpořit, protože víme, že zrovna jim to velmi pomůže. Přes nás máte záruku, že peníze se opravdu dostanou do správných rukou. Neexistuje žádný další prostředník, který by si bral nějaké provize. Navíc se chceme i my urychlenou on-line aukcí pokusit vybrat nějaké peníze pro rodinu Krishanty. Klára maluje pro tento účel obraz. Dále máme několik obrazů přímo od sestry Krishanty, a tak i jeden z nich použijeme na podobnou dražbu. Máte možnost získat originál ze Srí Lanky! Klára jim jeden obraz namalovala v době naší návštěvy v jejich městě Tangalle (jižní část ostrova). A tak by to byla taková zajímavá výměna umění. Nemáme opravdu zapotřebí nějakých podvodů s penězi, jsme poctiví lidé! Kdo nás znáte, víte to. Pokud byste mohli jakkoliv pomoci, neváhejte a ozvěte se. Pošleme vám číslo našeho účtu a na konci srpna provedeme mezinárodní platební transakci na Srí Lanku. Vaši Ěmke, Marek a Klára (ĚMK)

Následující týdný jsme nedělali skoro nic jiného, než mailovali, chatovali, vysvětlovali a rozesílali číslo účtu. Mile nás překvapil zájem o pomoc. To nám dodávalo energii. Když jsme o našem počínu informovali Krishu, byli radostí celí bez sebe. Najednou věděli, že se o ně někdo na druhé straně světa v malé zemičky uprostřed Evropy zajímá a není jim lhostejný jejich osud! Přispělo přes 62 jednotlivců a rodin. **Dokonce jsme dostali nezanedbatelný příspěvek od redakce časopisu Bezevšeho!** Za to velmi děkujeme! A jak to tedy dopadlo...?

Ahoj příznivci sbírky!

Dnes uzavíráme sbírku pro Krishantu a její rodinu a posíláme mezinárodním transferem peníze na Srí Lanku. Nečekali jsme takou odezvu a moc děkujeme všem, kteří přispěli!! Jsme nadšení tím, že se potvrdilo, že každý dá trochu, někdo méně a někdo víc, v konečném součtu máme docela pěknou sumu. Mysleli jsme, že 10 000 korun bude úspěch a nakonec máme 22 025,- Kč!

Vzhledem k tomu, že se někteří z vás ptali na pravidelnou pomoc, nelze to v budoucnu vyloučit a po domluvě s Krishantou dáme vědět víc. Je jasné, že v tuhle chvíli se jedná o jednorázovou pomoc. Peníze v rozvojových zemích však notoricky chybí, především obyčejným lidem, kteří nemají na pořádné vzdělání, a s tím jsou spojené další jejich možnosti. Nehceme si hrát na žádnou charitu, nebo armádu spásy, jak nás někteří nazývají, a ani nikoho moralizovat. Jen víme, o čem je řeč, protože jsme tam byli a s těmi lidmi mluvili. Proto víme, kde to chybí nejvíc, a můžeme díky osobním kontaktům pomáhat rovnou bez nějaké složité administrativy a byrokracie tam, kde je to opravdu potřeba. Kromě Krishanty máme osobní kontakty na stejně spolehlivé lidi na Vanuatu, v Nepálu, v Laosu a v Indonésii.

Pokud to někoho z vás oslovilo, dejte prosím vědět a my se pak ozveme. Jestli máte chuť poslat něco už i teď, uděláme klidně akci číslo dvě. Víme totiž, že někteří chtěli poslat, ale nestihli to, a tak ještě pošlou. Nemohli jsme ale děle čekat vzhledem k závažnosti a nutnosti peněz na druhé straně světa. S velkou pravděpodobností se ještě nějaké peníze posbírají a ty odešleme ve druhém kole. Pokud jste ještě chtěli přispět a z jakéhokoliv důvodu to nestihli, tak pošlete mail a my vám napíšeme číslo účtu.

Vy, kteří se chystáte na Srí Lanku, nezapomeňte si od nás vyžádat kontakt na Krishantu a určitě se tam stavte, budou mít nesmírnou radost. Krishanta umí dobře anglicky, tak s komunikací by neměl být problém. Víme minimálně o třech lidech, kteří se do sbírky zapojili, že tam v dohledné době poletí, a tak budou mít možnost rodinu navštívit a nám ostatním poreferovat, jak se mají.

A tady jsou bezprostřední reakce a děkované dopisy od Krishanty a její rodiny ze Srí Lanky.

Milá Kláro, dnes večer jsme dostali peníze. Jsem nesmírně šťastná. Za to vás oba s Markem líbám a moc, moc děkuju. Naši rodiče plakali. Jsou tak šťastní, že se na nás, obyčejné lidi, usmálo štěstí a skoro tomu nemůžeme věřit. Je to jako ve snu. Nikdy jsme tolik peněz pohromadě neviděli a neměli. Zitra zaplatíme za elektriku, kterou nám odpojili, snad nás brzy zase zapojí. I přesto, že se maminka každý den modlila, aby nás neodpojili. Stejně k tomu došlo. Moji rodiče čelili v poslední době spoustě smutných událostí a měli jsme plno problémů. Za všechny vám moc děkuji z hloubky svého srdce. Napíšeme vám speciální dopis pro všechny vaše kamarády, kteří nám pomohli svým příspěvkem. Dnes, před pár minutami, jsem zkoušela volat na Markovo číslo, ale nefungovalo to. Koupila jsem speciální kartu, abych s vámi mohla alespoň na chvíli mluvit. Napíšte mi prosím čas, kdy je nejlepší vám zavolat. Chci s vámi osobně mluvit a poděkovat vám. Mějte se hezky a všem ať vám Budha požehná.

Krishana

Ahoj Kláro, jak se máte? Do konce svého života vám budu vděčná za vaši pomoc. Moc dobře si uvědomuji, že nikdo z nás nejsme bohatí lidé, ale ukrýváme v hloubi dobrá srdce k vzájemnému porozumění lidského bytí. Za to jsem moc ráda! A moji rodiče také. Dnes můžeme konečně zaplatit za elektriku. Hurá! Kláro, ty jsi jako moje sestra. Na dálku vás objímám a líbám. Neumím ani vyjádřit, jak jste ke mě oba milí. Obdivuji a vážím si vaší pomoci.

Peníze využijeme co nejšetrněji a nebudeme s nimi plýtvat. Nyní především pro rodiče a hlavně maminku. Také pro moji sestru na studia. Já zkusím znovu rozjet svůj malý kráček s oblečením, abychom měli nějaký příjem a mohli si sami zaplatit vše, co je nezbytné. Brzy vám napíšu dlouhý dopis a pošlu ho na vaši adresu. Pošlu vám také nějaké fotky, na kterých mám náramek od Marka a sukni, kterou jste mi poslali jako dárek z Indie, ať vidíte jak mi sluší.

Tak se mějte hezky. Posílám vám velké objetí plné lásky. Budha ať vám žehná! Krishna

A nakonec oficiální poděkování pro všechny příznivce sbírky:

Dobrý den,
přesto, že se neznáme a nikdy jsme se neviděli, byli jste tak laskaví a přijali výzvu pomoci mně a mojí rodině. Moc vám děkujeme za peníze, které jste poslali a které nám nesmírně usnadní život. Předjedeme tím mnoha problémům, které se na nás valily v poslední době, že si to asi ani neumíte představit. Jsme tak šťastní, že se našla pomoc právě v době, kdy ji nejvíce potřebujeme! Moc, moc děkuji každému z vás, kdo jste přispěli. Nikdy jsme se s podobnou pomocí předtím nasetkali a velmi si toho vážíme. Děkujeme za vaše pochopení naší situace a za projevenou důvěru Kláře a Markovi. Nikdy vám to nezapomeneme. Přejeme, ať se vám v životě dobře daří, vaše studium i práce ať vás těší a ať jsou vaše sny vyslyšeny. Bohové ať vám žehnají.

Krishna

Je úžasné, že se v dnešní době podaří taková akce. Pokud vás to oslovilo a chtěli byste i vy přispět, neváhejte nás kontaktovat přes paní učitelku Šabatovou nebo přes kohokoliv jiného z polygrafického sboru.

Vaši ĚMK

Domov sv. Máří Magdalény v Jiřetíně pod Jedlovou

Vážená paní Šabatová, velmi Vám děkuji za pomoc Vaší školy pro naše maminky a děti. Velmi si toho ceníme. Ráda bych Vám napsala něco málo o našem domově.

Naše zařízení je domovem pro handicapované maminky s dětmi z celé republiky – jsme i jediným zařízením tohoto typu v České republice.

Domov se sestává ze tří budov, které mají dohromady kapacitu 74 osob.

Jsme rádi a je to i naším cílem, že děti mohou být se svými maminkami i přes jejich handicap. Bohužel by tyto děti bez pomoci domova musely být v ústavní výchově. Maminky by péči bez pomoci personálu nezvládly. Navíc ony samy byly dětmi z dětských domovů, samy neměly nikdy domov a neumí ho proto vytvořit svým dětem, musí se to nejprve učit. A velkou překážkou jim je i jejich handicap. Jedná se většinou o handicap mentální, neurologické onemocnění, smyslové vady, psychiatrické onemocnění či jiná další i kombinovaná onemocnění.

Své děti ale mají rády, chtějí se o ně starat dobře, jen to neumí. Naše děti mají díky tomu už jiný start do života než jejich maminky. Mnohé děti se u nás vyučily, dokonce dva bratři budou letos maturovat na gymnáziu a budou se hlásit na vysokou školu. Jednu dívku máme na výběrové škole pro nadané děti ze sociálně slabých rodin. V raném dětství žila se svou maminkou ve sklepě jednoho hotelu, kde maminka pracovala i dvanáct hodin denně pouze za stravu a to bydlení ve sklepě.... Jsme vděční za každou pomoc, a proto všem velmi děkujeme.

Hana Venturová, Jiřetín pod Jedlovou

Šébr aneb velké parkoviště pro kamiony

Šébr je slovo, které v zimě slyšíte určitě často v souvislosti s nesjízdností tohoto kopce. A určitě s ním někteří z vás mají i vlastní zkušenosti. I já jsem nedávno na tomto kopci zažil něco neuvěřitelného.

Napadlo pár centimetrů sněhu a já zrovna jel v zafuňeném Quicku směr Rumburk. Ze začátku to vypadalo na normální jízdu autobusem, ale to jsem ještě netušil, co se nám za okamžik přihodí. Autobus zastavil a kvůli zamlženým oknům jsem neměl tušení, kde jsem. Vzniklou situaci jsem nějak neřešil. Zesílil jsem si hudbu ve sluchátkách a myslel si, že jsme zastavili jen na nějaké zastávce. Stáli jsme už poměrně dlouho a dveře se neotevíraly. Rukávem od bundy jsem si tedy utřel zamlžené okno, abych se podíval, co se děje. Při pohledu z okna jsem nevěřil vlastním očím. Jeden kamion, druhý, třetí. No vážně jsem si připadal, že stojíme na nějakém parkovišti pro kamiony. Opak byl bohužel pravdou. Mezi kamiony běhali hasiči a

všude se blýskala modrá světla policejních a hasičských aut. A tak mě napadá jedna otázka. Proč to takhle na Šébru pravidelně vypadá? Napadne pár centimetrů sněhu a rázem se silnice změní v parkoviště. Toť otázka, o které bychom mohli spekulovat dlouhé hodiny.

-Dom-

NENÍ PĚČKO JAKO PĚČKO!

Tak je to za námi, první ples polygrafické plesové sezóny, a to ples třídy 4.P s mottem: „Není pěkko jako pěkko“. Kdo viděl grafiku plesu, určitě mu došlo, v jakém duchu se ples ponese, a nemýlil se. Vstup na ples byl už v sedm večer, kdy jsme byli bezproblémově „odbavení“. Hned u vstupních dveří jsem si povšimla výzdoby, a to siluet dívek, které mě provázely i cestou na sál. Hlavní sál byl ozdoben černými, bílými a červenými balónky. Na stolech ležela peříčka ve stejných barvách a na konci sálu bylo postavené pódium, na němž stály s tyrkysovými šerpami a skleničkami.

Ples zahájila skupinka tanečniců se svým vystoupením. Korzety, síťované punčochy, krátké sukně, pouta, vysoké podpatky a odvážné pohyby, tím vším bylo předtančení maturantů zajímavé. Další na programu byla promenáda šatů aneb společný nástup maturantů. Pak už tu byla chvíle největší slávy pro každého maturanta, samostatný nástup a ošerpování. O každém jsme se něco málo dozvěděli a sledovali, jak ho třídní učitelka paní Iva Šabatová slavnostně dekuje šerpou s nápisem „Maturant 2013“, bývalý třídní učitel pan Richard Sýkora a pan ředitel Svatopluk Kubeš jim potřásli rukou a řekli nějaké to slovo do života. Chlapci dostali doutník a slečny rudou růži.

Když byli všichni ošerpováni a vyfoceni, přišlo čtení proslovy a obdarování učitelů. Musím se přiznat, že tuto část jsem moc nesledovala, ale stihla jsem postřehnout, že p. Šabatová dostala na nás všechny bejsbolovou pátku – tak si dejte pozor!

A pak už přišla část i pro nás návštěvníky, volná zábava ve formě tance na hudbu živé kapely. A zde přišel kámen úrazu, kapela nehrála tolik známých písní, na které lidi rádi tancují, ale písně, které jsem já ne-

znala. Zatancovala jsem si akorát na ABBU. Ale i tak parket nebyl prázdný a lidi se bavili. Vrcholem večera bylo půlnoční překvapení, tentokrát se do něj maturanti nezapojoili, možná by to bylo o to víc zajímavé (smích). Protože půlnoční překvapení byl striptýz, byl to můj první striptýz a vůbec první tak odvážné půlnoční překvapení, jaké jsem na plesu zažila. Pohled to byl určitě hezký, hlavně když na židle pozorovatele byla vtažena paní Šabatová i pan ředitel.

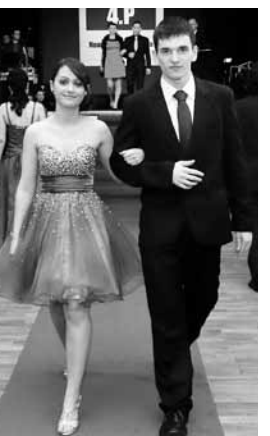
Po tomto výstupu už zase probíhala volná zábava s moderními písničkami, které nám servíroval DJ. Stejně tak jako předchozí plesy, jsem si tento náramně užila, program byl nabitý a bezchybný. Bohužel mi ples rychle utekl, stejně tak maturantům. Teď už mi nezbývá nic jiného než popřát mnoho štěstí při maturitě!

- YumeOokami -

Vážení přátelé, drazí rodičové, milí kantoři. Vítězte na necenzurovaném plesu třídy 4.P Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie v Rumburku! Uplynulo mnoho dní a mnoho nocí. Bylo rozdáno mnoho tvrdých ran bejsbolovou pálkou od, pravda, někdy kruté, avšak milované třídní učitelky, paní Ivy Šabatové. Propluli jsme studentským životem všichni snad bez psychické újmy a čeká nás už jen završení toho všeho trápení a mnoho probdřených nocí nad učením k maturitní zkoušce. Však na nás teď závisí celý svět a my ho našimi znalostmi patřičně obohatíme! Kdo ví... Třeba je zrovna mezi námi další prezident, kosmonaut nebo uhlobaron. Tok času se nedá zastavit a pomalu končí další etapa našeho života. Zda byla úspěšná, či ne, si každý musí zodpovědět sám. Avšak každý za ty čtyři roky něco získal. Nové přátele, možná i první lásky a snad i něco z toho vzdělání. Rádi bychom všem poděkovali za podporu a přejeme vám, abyste si dnešní ples náležitě užili! Děkujeme!!! -Disco-

MATURITNÍ PLES 4. S

Tak je to za námi. Dva unikátní plesy dvou unikátních tříd. Nemá smysl se dohadovat, který byl lepší, protože každý měl svoje pro a proti. A jelikož byly oba polygrafické, byly samozřejmě lepší než všechny ostatní.

Vše vypuklo okolo osmé hodině večerní, kdy na sál vtrhli maturanti se svítícími tyčkami a připravenou choreografií. Předcházet tomu jen filmeček, který byl promítán na plátně. Bohužel přes velké množství lidí jsem celé představení neviděl. Šerpování však bylo zajímavé, protože si každý z maturantů pro svou šerpu doslova dotancoval. Vše pokračovalo jako obvykle. Slovo maturantů, tanec s učiteli, s rodiči, tom-

bola, ve které jsem nic nevyhrál. Celý večer se nesl ve výborném stylu. Mnoho hostů sice znamená větší problémy s bezpečností, ale zase člověk neudělal krok, aby nepotkal někoho známého. Osobně musím pochválit kapelu, která se mi velmi líbila. Též DJ nebyl špatný a po půlnoci dokázal udržet taneční náladu až do konce. Tím se dostáváme k půlnočnímu překvapení, které se mi velmi líbilo, protože miluju všelijaké svítilky a zářící věčičky. Také jsem si hned, jak to bylo možné, ukradl svítící tyčinky z předtančení. Tanečníci, kteří měli na sobě fosforeskující oblečení, zářící pod UV světlem, byli velmi efektní. Je pravda, že představení bylo trochu delší, než by třeba být mělo, ale rozhodně bylo podařené. Celkově to byla vydařená polygrafická akce se vším, co k tomu patří. Všem maturantkám to moc slušelo a bylo vidět, že si to všichni náležitě užívají. A teď šmytec, elita odchází!

-Disco-

k vůni bruselské politiky a v neposlední řadě si někteří již na začátku čtvrtého ročníku potykali s učiteli. Na druhou stranu jsme se ale vyznamenali i v solidární oblasti lidského života. Vzali jsme pod svá ochranná křídla nadaného studenta ze 3.A, který je sexy a ví to.

My, žáci dnes již 4.S, budeme zase vzpomínat na hodiny českého jazyka, plné bezdůvodného strachu a křečí břicha, které jsme cítili v prvním ročníku, hodiny tělesné výchovy, které z nás tahaly pot, krev a slzy, hodiny dějepisu a výtvarné kultury, kdy bylo i vyprávění o jakési zřícenině velice přínosné, hodiny matematiky a ekonomiky, neboť naše třída je plná matematických génů stojících frontu na zlevněný buček, hodiny fyziky a polygrafie, kdy jsme byli oblaženi samými jednoduchými rovnicemi jako z Matrixu, hodiny cizích jazyků, kdy i samotné „Oh, my goodness“ vyjádřilo naše pocity, v neposlední řadě hodiny občanské nauky, kde se každou hodinu dozvídáme mnoho historických a dějepisných zajímavostí a konečně hodiny technologie, jež nám z počátku činily více než velké potíže, ale protože jsme všichni velice učenliví a pilní žáci, vše jsme zvládli a dostali se do posledního ročníku.

Dále si jistě zaslouží zmínit všechny paní vychovatelky na našem internátě. My – intráci – víme, že jste to s námi neměly jednoduché, ale přesto jste to nevzdaly a snažily jste se nám ten čtyřletý azyl zpříjemnit, jak jen to šlo.

Tímto bychom vám všem chtěli poděkovat za snahu a trpělivost, kterou jste s námi měli, a za podporu, již jste nám věnovali. Velký dík patří třídní paní učitelce Alexandře Galbavé, že to s námi celou dobu vydržela a stála při nás.

Teď si prosím vytáhněte své kapesníčky a šampíčka a oslavte tento výjimečný večer s námi!

A. Hošková, 4. S

SRDCERVOUCÍ SLOH ANEB 4 ROKY NA POLYGRAFCE

Když už jsme se dostali sem, na toto podium, dovoluji vám se ohlédnout za uplynulými čtyřmi roky na střední škole, polygrafce nebo ústavu, chcete-li. Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že právě tyto čtyři roky se nesmazatelně zapsaly především do životů nás, žáků, ale jistě i do těch vašich. Do životů našich rodičů, kteří poprvé viděli svá ptáčátka odlétat z hnízda, našich přátel, kteří se o nás dočetli i v tisku, a našich velkolepých učitelů a mistrů. Ti určitě nezapomenou na naše první nejisté kroky na této škole a na to, jak z nás postupem času doslova vypíplali schopné grafiky a zručné tiskaře vhodné pro studia na Harvardu.

Už od nástupu do prvního ročníku se naše třída vyznamenávala speciálními případy a jednotlivci. Někteří z nás okusili jak lůžka známé rumburské nemocnice, tak i slávu rumburských novin. Započali jsme nová přátelství a to nejen mezi členy místní policie, měli jsme možnost přičichnout

Fotografie ze soukromého archivu J. Štulera

NAPSAL SÁM ŽIVOT

Déjà vu

„Za pět minut jsem u tebe,“ objeví se na displeji mého telefonu. Nemohu se dočkat, až jí řeknu svoji dnešní trapnou příhodu. Ještě řasenka, obléknout se a můžeme vyrazit. Zvonek zvoní známým signálem, ve dveřích stojí jako vždy načínčaná, zmalovaná a dnes dokonce i s natočenými vlasy. Místo pozdravu na ni vyhrknu: „Jdeme do města, ne na módní přehlídku.“ Dá oči v sloup a popožděně mě. Procházíme se městem, když vtom si vzpomenu na to, co jsem jí chtěla říct.

Vyprávím jí o dnešní návštěvě nákupního centra. Vzala jsem nákupní vozík a šla s rodiči vybírat. Zastavili jsme se u sladkostí, jako vždy naše první zastávka, a já přemýšlela, co bych nenápadně vhodila mezi nákup. Z ničeho nic rodiče nepozorovaně zmizeli, já popadla vozík a šla je hledat. Najednou jsem slyšela zoufalý hlásek volající: „To je můj vozík!“ Ohlédla jsem se a uviděla paní, jak běží za mnou. Vtom si všimnu rodičů a našeho vozíku. Sakra, pomyslela jsem si, vrátila paní, co jí patří, a červená odkráčela pryč.

„Dobrý ne?“ říkám se smíchem ve tváři. Žádná odpověď? Otočím se tedy na tu, která si tohle všechno měla vyslechnout. Ale kde je? Místo ní tam stojí osoba s tváří mně tak povědomou. Zrudnu jak nos v zimě. To se může stát jen mně. Jen já můžu vyprávět své trapné momenty osobě, která se jich sama zúčastnila, paní s vozíkem. A ta, které to patřilo? Obdivuju věci ve výloze.

M. Čondlová, 4.S

Návleky

Byl to nejhorší den v roce, přesně ten, kdy nemyslím na nic jiného než na slovo zubař. Zvuk vrtačky v hlavě způsobí mrazení po celém těle, cítím své zpcené čelo, mentolovou žvýkačku v puse a obrovský stres při cestě k ordinaci. Co krok, to rána mého rozbušeného srdce, cítím se jako voják v první linii před bitvou. Naposledy kontroluji svůj chrup v kapesním zrcátku a otevírám dveře čekárny.

Jsem zde sice včas, ale sama zubařka si dnes asi nechává záležet. Čekárna je zaplněna do posledního místa a mě nečeká nic jiného, než nekonečný strach. Usedám mezi další nešťastníky a modlím se, abych to celé přežil. Z každé strany mě při tom propichují schizofrenní pohledy ostatních nebožáků, až místnost připomíná spíše vězení s čekajícími na popravu. Bzzz, ozývá se zpoza dveří, přičemž jednou za několik minut odchází někdo se slzami v očích ven. Už na místě sedím jako poslední, nervózně si prohlížím hodinky, i když mě ani nezajímá, kolik je hodin. Napětí stoupá. „Pan Bartoš!“ křičí sestřička do poloprázdné místnosti. Zvednu se, nasazuji si návleky na nohy, aniž bych věděl, co vlastně dělám, a přicházím na místo činu, jako kdybych měl každou chvíli omdlít. Po celou dobu prohlížky si při-

padám jako v tranzu, cítím pouze své rozklepané nohy a sleduji každý pohyb paní zubařky. „Hurá, žiju!“ raduji se po zjištění, že mám zdravé zuby. Ve dveřích se narychlo loučím a doslova utíkám s pocitem výhry z budovy. Nasadil jsem si sluchátka a nesl se po městě plný štěstí a radosti z tohoto skvělého dne. Lidé na mě koukali a usmívali se, jako kdyby věděli, jak skvělou náladu mám.

Přišel jsem domů a hned jsem se pochlubil: „Už zas nemusím půl roku k zubaře.“ Mamka se na mě podívala, začala se smát a odvětila: „Měl bys ještě dnes, zapomněl jsi jim vrátit návleky na nohy.“ Po nějaké době nezastavitelného posměchu mých rodičů jsem ale usoudil, že je pořád lepší tento trapas než vytržený zub...

D. Bartoš, 4.S

Štěstí v neštěstí

Bylo mrazivé zimní počasí, vločky se jemně snášely z mlhavě šedých mračen na střechy domů. Já se v teple svého bytu připravuji na cestu do chladného podnebí a v hlavě promyslím nejsnazší cestu ke svému bankomatu. Vcházím do ulic a mraz, jenž se za oknem zdál krásný a kouzelný, mne rázem praštil do tváře. Prochází kolem lidí, kteří byli také nuceni opustit pohodlí teplého domova a vyrazit vstříc rozmárům přírody. Tiše s nimi soucítím a v duchu počítám, jak dlouhá má cesta je. Není slyšet žádného ptactva, všechno odlétlo do hřejivých krajin. Kéž bych mohl s nimi. Pokračuji zmrzlou cestou, posypanou štěrkem, vedoucí k vytoženému cíli. Už jen pár kroků, honí se mi hlavou. Pomalu sundávám své rukavice a cítím prostupující chlad v zápěstí. V levé ruce svírám peněženku a pravou se z ní snažím vytáhnout kreditní kartu. Nakonec to mé prochládlé ruce dokázaly. Omámen mrazem a s myšlenkou na domov vkládám kartu do míst pro čtecí zařízení. Zbystrím a pohlédnu blíže na přístroj. Celým tělem mi najednou prostoupí nezkrtná úzkost. V dlaních, ve kterých dřímá chlad, se probouzí tlukot srdce, tváře rudnou zděšením a mysl stále nevěří tomu, co se stalo. Má karta je nenávratně ztracena. Tam, kde měl být již zmiňovaný aparát pro vložení karet, dnes nebylo nic, vhodil jsem kartu do díry, hladomorň, která tu zbyla po odmontování jednotky. Hledaje odpovědi si uvědomuji, jak je situace závažná. Už nemám pomyslení na zimu, ani na svůj domov. Jediné, na co myslím, je způsob, jak získat zpět, co jsem ztratil. Ze všech stran prohlížím nenasytnou díru, v jejíž útroběch leží můj majetek.

Najednou, snad kouzlem, se karta vynořila ze zařízení a spadla mi do dlaní. Z úst opraváře schovaného v bankomatu, o kterém jsem neměl ani tušení, zazněla věta: „To je v pohodě, mladě, nejsi první.“ Stál jsem na místě jako zkoprnělý, nikoliv hrůzou, ale úžasem a radostí. Svět byl náhle barevnější a veselejší. Vřele jsem poděkoval a radoval se, jaké mám štěstí.

S. Horváth, 4.S

Prádélko

Je krásný slunný den na severu, a já ho promárním na pokoji? Podívám se z okna na paprsky, které se plazí po zelné trávě. Na sedmikrásky, které se houpačí ve větru sem a tam. Potom se otočím na něj a jemně mu stisknu ruku.

„Že půjdeme ven?“ Usmějí se tak neodolatelně, jak jen umím, aby mi vše, co chci, prošlo.

„No,“ svaští čelo a sklopí hlavu, „jsem unavený, ale dobře.“

Mám trochu výčitky, jako bych ho do něčeho nutila, ale stejně nakonec do města jdeme. Asi rovnou předpokládal, že ho budu tahat po obchodech. Bohužel pro něj, předpokládal správně. Pobíhám od jedné výlohy k druhé ruku v ruce s ním a vláčím ho za sebou jak hadrového panáka. Ani si neuvědomím, že jej ztratím z dohledu, a dál si všímám bot, kabelek, oblečení a jiného zboží. Zahledím se na hezkou soupravu spodního prádla. Chvilí přemýšlím co říct, když vedle mě tak nečinně stojí.

„Víš, myšáčku, myslím si, že by se ti tohle mohlo líbit, a ani to není tak drahé!“ Chytnu jej za ruku a opřu se mu o rameno.

Podívám se na mou drahou polovičku a vtom mi úsměv i krev ztuhne jako led. Stejně tak jako cizímu člověku naproti, který se na mě dívá, jako bych spadla z Marsu. Vůbec nevím, co mám v tuhle chvíli říct. Barva mého obličej se blíží barvě rajčete. Oba od sebe odstoupíme. „No, mně by se to líbilo,“ usměje se na mě a znovu se vydá na cestu, ze které jsem ho vytrhla.

Naskytnete se mi pohled na mého partnera, který se může smíchy roztrhat, zatímco já jsem stále jak oparovaná čajem.

„To víš, že ti to miláčku rád koupím, jen se příště nechytej cizích kluků.“ Zasměje se a já se nafouknu jak bublina. V duchu doufám, že se mi to už nikdy v životě nestane.

-YumeOokami-

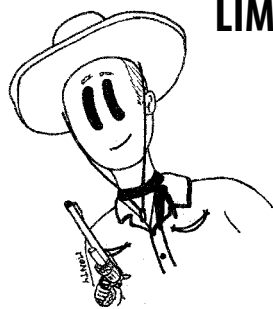

Cizí posluchač

Postavím se čelem k výkladní skříní a nahnou se blíž, abych dobře viděla dovnitř. Moc dobrý nápad to nebyl, mým teplým dechem se na skle vytvořilo matné kolečko sražené páry, přes které toho moc nevidím. Posunu se o kousek vedle, ale situace se opakuje, proto to vzdám a znaveně zatlačím na těžké dveře. „Mami? Jdu se podívat dovnitř, jo?“ spěšně ještě zavolám na mamku, která stojí naproti a studuje jinou výlohu. Jen kývne na znamení souhlasu, a tak se do dveří opřu pořádně. Jsou opravdu pekelně těžké, drží jako přibité a ne a ne se hnout. Nechápu, proto poodstoupím a prohlížím si je. Aha, štítek s nápisem SEM výstižně shrne moji marnou snahu otevřít.

Vstoupím a ostřížím zrakem se rozhlédnu. Na první pohled mě neupoutá nic výrazného, tak opatrně procházím mezi regály, které jsou dle mého očekávání plné bezcenných tretek. Zklamáno se otočím na patě a rázně vyjdu z obchodu.

Zanechám za sebou tiché dusno a vynořím se na poloprázdné pěší zóně. Mráz mi proklouzne

LIMONÁDOVÝ JOE

Film *Limonádový Joe* znám už od dětství a je to má „srdcovka“. Myslím si, že moje generace tápe, o čem je řeč, a generace podemnou už vůbec neví. Naštěstí se mi naskytla možnost vidět tuto inscenaci jako hru

ve divadle, a tak vám mohu přiblížit, o čem *Limonádový Joe* vlastně je.

Trigger Whisky Saloon stojí v malém městečku kdesi na Divokém západě, v zemi pistolníků, lehkých dam, neřestí a whisky. V něm se strhne rvačka. Majitel podniku Doug Badman uklidní rozvášněné pistolníky vystoupením „famózní arizonské pěnice“ Tornado Lou, která zazpívá píseň o šampiónovi svého srdce. V tu chvíli se ve dveřích objeví pan Goodman, který čeká na svou dceru Winnifred, jež se vrací z kolejí v Anglii. Mezitím jej v kartách obere podlý padouch Hogofogo. Když se objeví Winnifred, Hogofogo se do ní okamžitě bezhlavě zamiluje a snaží se předstírat, že je dobrým člověkem. Jenže jedna věc ho tíží, v patách mu je sličný kovboj v bělostném oděvu, který pije výhradně Kolalokovu limonádu od firmy Kolaloka&syn – *Limonádový Joe*. Je známý pro svá hrdinství, bezúhonnost a rychlý kolt, zavěšený nížko u pasu. Ten se znenadání ocitne ve dveřích salónu a Tornado Lou se do něj okamžitě zamilují. *Joe* je nejdříve všem pro smích, ale rychle všem ukáže, jak dobrý je pistolník. A co v salónu pohledává? Nejsou to lehké děvy, není to whisky, je to Hogofogo, kterého chce zabít, aby pomstil smrt svého nejlepšího přítele – koně. Jenže Hogofogo je mazaný a jelikož ví, že *Limonádový Joe* Winnifred svou lásku opětuje, unese ji. Samozřejmě ji *Joe* zachrání, ale vše se v okamžiku zvrtně a všichni se navzájem postřílí. *Joe*, Tornado, Doug Badman, Winnifred a Hogofogo jsou mrtví. V tu chvíli na scénu přichází majitel Kolaloky, na každého kápne kapku a všichni ožijí, načež zjistí (až na Winnifred), že mají nad zápestím kakaovou skvrnu velikosti mexického dolaru. Tudíž již nejsou sirotci, ale znovunalezení sourozenci. Padouch nebo hrdina, my jsme jedna rodina!

Kdo film zná, ví, proč jej mám tak ráda. Je to jedna velká parodie na všechny a všechno. Byl několikrát oceňovaný za obsazení i kameru, kde jsou použity zvláštní efekty a filtry, a to dodává filmu jedinečnost. Je zde spousta věcí, které pochopí jen české obecnstvo, například

Fata Morgana Vely, která je zobrazena jako Hradčany. Hlavní postavu ztvárnil Karel Fiala, který původně není hercem, ale operním pěvcem. Ve filmu vypadá jako mladík, ale už tehdy mu bylo třicet devět let. Ve rvačkách

se komparzisté doopravdy prali, zahraniční kritici poté chválili, jaké máme věrohodné kaskadéry. Je nutné zmínit, že tento film i divadelní hra jsou muzikál. Naše divadlo tuto hru převadlo velice kvalitně, kulisy byly skvělé, kostýmy ještě lepší a herecké výkony nejlepší. Není nad živou hudbu a živý zpěv. Pokud má někdo rád české filmy (a že já mezi ně nepatřím), doporučuji mu se na tuto parodii podívat.

-YumeOokami-

Need for Speed: World

V roce 2001 přišly v Electronic Arts s nápadem na závodní MMO Motor City Online. Po úspěchu *Need for Speed: Porsche* to byl poměrně logický krok a všichni od něj čekali úspěch, ale projekt brzy zkrachoval. Především proto, že nesplnil očekávání na lepší grafiku a hratelnost než mělo *NFS: Porsche*. Online ježdění se později uchytilo až s hrami jako *Trackmania*, *iRacing*, *Project Torque* nebo *Test Drive Unlimited*. Do této společnosti vstoupilo v roce 2010 *Need for Speed: World*. Situace byla podobná jako řed lety, *NFS: Shift* sklidilo úspěšné ohlasy. Od *Worldu* se čekalo, že bude mít skvělou hratelnost díky zavedenému jízdnímu modelu, kvalitní grafiku a hlavně, že nabídne vše, co díky různým herním módům poskytovaly starší díly *NFS*.

Bohužel, po spuštění hry se to úplně nepovedlo. Přibližně po třech měsících od začátku sice EA měli na kontě více než milion platících hráčů, mnoho nových ale nepřibývalo. Proto se v říjnu roku 2010 rozhodli, že *World* zpřístupní zdarma. Takže benzín pro všechny? Zadarmo, to pro každého, jak se zdá, znamená něco jiného. Koncept free2play, pay2win se léty osvědčil, a proto se ho chytily i v EA. Pokud chcete být nejlepší, nezbude vám nic jiného než zaplatit, a to dost tvrdě. Nebo prostě sednout k počítači a pár týdnů se od něj neodlepít.

I pokud platit nechcete, můžete si docela dobře zazávodit. Od spuštění přišlo plno změn, které hru posunuly k lepšímu. Místo pouhých dvou závodních módů jsou nyní čtyři. Klasic-

ké variace, jako je sprint a circuit (okruh), asi nikoho nepřekvapí. Zajímavým zpestřením je i drag, kde závodíte na krátkou trať s manuálním řazením. Tady jde hlavně o přesné načasování řazení a o výkon vozu. Posledním je team escape, kdy máte za úkol uniknout počítačem řízeným policejním hlídkám společně s týmem ostatních hráčů - vyvrhelů.

Další novinkou jsou power-upy. Jedná se o jakási „kouzla“, kterými můžete při závodě sobě pomoci či uškodit soupeřům. Bohužel, příliš funkční nejsou, takže se jejich použitím většinou výsledek závodu nezmění. Prvních pár hodin hraní působí systém získávání odměn propracovaně. Za ježdění závodů dostáváte herní peníze na nákup nových součástek a reputaci, která zvyšuje váš level. Asi po třiceti závodech ale zjistíte, že i když nemáte žádné peníze, protože jste je všechny utopili v nových součástkách, auto jezdí pořád skoro stejně pomalu. Nový stroj si navíc jen tak nekoupíte, protože nejlevnější kousky stojí 500 000 a víc, při cca pětitisícové odměně za první místo se stává z nákupu nového vozu běh na opravdu dlouhou trať.

Podle mého je velkým kladem soundtrack, který se velice vydařil. To ale, bohužel, hru zachránit nemůže. Máte-li tedy spoustu času nebo tučnou kreditku, můžu hru doporučit. Pravděpodobně se sice začnete po pár desítkách hodin hraní nudit, závodění v online světě má ale přece jen něco do sebe. A pokud jste jen víkendový hráč a peníze radši utrácíte za skutečný benzín, od hry moc nečekejte.

-Sam-

Dvě recenze na jedno téma aneb HOBIT: Neočekávaná cesta

Zaprvé od YumeOokami

Měla jsem tu možnost jít do kina na nový film Hobit, a jsem za ni ráda. Nejsem nějaký velký fanda Pána prstenů, viděla jsem každý díl maximálně dvakrát, ale tuhle příležitost jsem si prostě nenechala ujít.

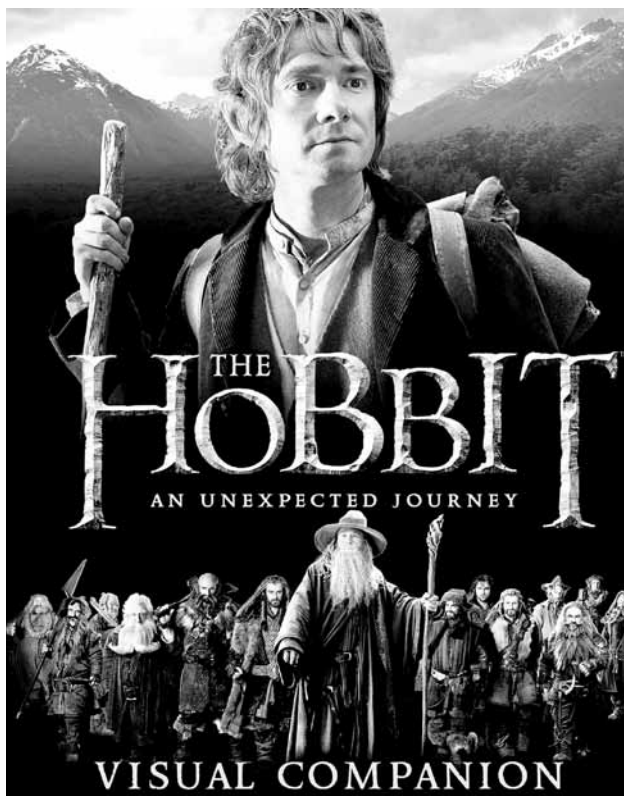
Vracíme se o šedesát let zpět, do dob, kdy byl Bilbo Pytlík ještě mladík. Jednoho krásného rána se mu na zápraží objeví pověstný čaroděj Gandalf šedý a představí se mu. Zeptá se Bilba, jestli by nechtěl na dobrodružnou výpravu. Ten je ale spokojený ve svém domečku, a tak nabídku odmítne. Jenže ještě tentýž večer u něj zaklepe postupně několik trpasličích návštěv (vcelku třináct trpaslíků), které mu zplundrují spíž. Bilbo nechápe, proč k němu přišli. Vtom se ve dveřích znovu objeví Gandalf a vše Bilbovi vysvětlí.

Jde totiž o dobrodružnou výpravu do opuštěného trpasličího města pod Osamelou horou, kterou obsadil hrozivý drak. Draci totiž zbožňují zlato, stejně tak jako chamtivý král, který si ho strádal a tím přihnal na město zkázu v podobě draka. V čele výpravy je králův syn, bojovník Thorin, který chce městu obnovit slávu. Město leží na východě a oni musí projít velkým skalním systémem. Mimo to je jim v patách Thorinův dávný nepřítel, bílý skřet, který zabil Thorinova otce a ten mu na oplátku usekl ruku. Dlouho si Thorin myslí, že je mrtvý, a to, že je živ, jim komplikuje cestu. Ve skalním městě potká Bilbo někoho, kdo mu zcela změnil život. Gluma. Glum je mazaný a chce Bilba zabít. Bilbo se snaží zachránit hádankami, které jedna osobnost Gluma má ráda. Když už to vypadá, že Bilbo prohraje, dá Glumovi záluďnou otázku: „Co má hobit v kapse?“

Glum se nemůže se svou prohrou smířit, a tak i přes Bilbovu výhru jej chce zabít. Díky ruce osudu si Bilbo náhodou navlékne prsten, který Glumovi ukradl, a zjistí jedno z jeho kouzel. Stane se neviditelným a Glumovi unikne. Když se dostane ze spárů Gluma, objeví se bílý skřet. Celou dobu si všichni myslí, že je pro ně Bilbo přítěží. Ale teď ukáže svou odvahu a ubrání Thori. Nakonec situaci zachrání Gandalf.

Film má skoro tři hodiny a mimo potřeby toalety mi nic nescházelo. Všechny záběry byly uchvacující a hudba stejně tak. Film je plný neuvěřitelných scén, které by v realitě nefungovaly. Na to jsme ale zvyklí už z Pána prstenů, a tak už to tolik nevnímáme. Myslím si, že ten, kdo nešel na 3D, o hodně se ochudil. Já osobně proti dabingu nic nemám, a tak byl pro mě tento film velkým zážitkem. Už se nemohu dočkat dalších dílů.

-YumeOokami-

Zadruhé od Disca

Je tomu již jedenáct let, kdy se na plátnech kin objevil revoluční snímek tehdy ne ještě tolik známého novozélandského režiséra Petera Jacksona. Pán prstenů: Společenstvo prstenu se stal takřka přes noc obrovským hitem po celém světě. Tehdy se nepsalo, ani nemluvalo o něčem jiném. A čím si tento velkofilm získal tak nesmírnou popularitu? Peteru Jacksonovi se podařilo zfilmovat jeden z největších knižních eposů od génia J. R. R. Tolkiena a nejenže si s touto výzvou poradil velmi bravurně, Pán prstenů se stal jedním z nejlepších filmů všech dob a jeho efekty a vlastně celé vizuální vyznění je perfektní a revoluční. Následovala dvě pokračování, která uzavírají dění kolem Jednoho prstenu moci a poslední díl trilogie získal nevidaných jedenáct Oscarů. Jackson se tak stal jedním z nejuznávanějších režisérů současnosti. Vytvořil skvostnou adaptaci rozsáhlých Tolkienových románů, která se řadí mezi nejlepší fantasy výtvořiny nejen knižního, ale i filmového průmyslu.

Na Hobita se proto čekalo s obrovským očekáváním. Zdali bylo vyplněno, či ne, si každý musí odpovědět nejspíš sám. První film Pána prstenů byl skvělý v tom, že fungoval výtečně i sám o sobě, bez svých dvou pokračování. O Hobitovi se to ale tak docela říct nedá. Z původně plánované dvoudílné série se nakonec stane trilogie, na jejíž další díly si musíme ještě nějaký ten čas počkat. První část tak přes svou dlouhou stopáž (169 minut) trpí malinkatým problémem. Dlouho se totiž příběh nikam neposouvá a nakonec vlastně zjistíte, že se za celou tu dobu nic moc nestalo. Není to mož-

ná doslova špatně. Přece jenom nás film skvěle seznámí s prostředím, hlavními aktéry a dost možná si celou dobu budete náštel na další díl, který bude o poznání svižnější, epičtější. Co však jde Hobitovi skvěle, je nemalé a velmi důležité dávkování nostalgie do krve diváka, který rázem zapomene na malinké nedostatky a plně se ponoří do děje. Příběh se odehrává několik let před událostmi Pána prstenů, kdy je mladý hobit Bilbo Pytlík (Martin Freeman) jednoho dne vyrušen podivným čarodějem, který mu nabídne absurdní nabídku připojení se k jeho výpravě za dobrodružstvím. Cílem je vydobýt zpět opuštěné království trpaslíků, které si před mnoha a mnoha lety přisvojil zlý drak Šmak a všechny trpaslíky donutil i přes všechny boje utéct. I když Bilbo, který jako každý hobit touží po klidném životě, striktně nabídku odmítne, stejně se k němu v noci naveze banda bláznivých trpaslíků, kteří mu během chvilky téměř zdemolují interiér Dna pytle. Nakonec se vrátí i čaroděj, který není samozřejmě nikdo jiný než Gandalf (Ian McKellen). Během několika chvil, kdy se všechno ještě trochu dramatizuje Bilbovým nezájmem, se utvoří společenství, které má za úkol jít do trpasličího království, porazit draka a umožnit tak všem trpaslíkům vrátit se domů. Do toho se ještě vmísí dost možná zásadní část příběhu, kdy Bilbo najde a ukradne Glumovi prsten moci. Uvidíte zde známé lokace, staré dobré tváře, a to je dost možná hlavní kouzlo celého filmu. Příběhově však bude asi nejvíce doceněn až po uvedení zbylých dvou částí.

Efektová stránka je ale prvotřídní. Vůbec poprvé jste ve vybraných kinech mohli vidět revoluční techniku promítání ve čtyřiceti osmi snímcích za sekundu (podle ohlasů však velmi nepřírozená podívaná), přičemž normální frekvence je dvacet čtyři snímků. Film také disponoval 3D obrazem a nově také zvukem namíchaným v tzv. Dolby Atmos. Já osobně jsem byl na trojzobrazové verzi s českým dabingem, což byla také jedna z věcí, které celkově degradovaly můj pocit z celého snímku. Třetí rozměr mě prostě spíše rušil, než abych si ho užíval (nutno podotknout, že jsem nebyl v IMAXu), a dabing byl docela dost suchý, nevýrazný. Na druhý díl tedy jasně volím 2D a originální zvukovou stopu s titulky, což je ovšem zase věc vkusu.

Co říci závěrem? Je to skutečně i přes některé nešvary velké, výpravné a drahé. Nejvíce na fanoušky bude určitě působit notná dávka nostalgie, která už v prvních minutách filmu uderí do vašich lotrovských srdcí nejen díky známým postavám, se kterými můžeme ještě jednou prožít velké dobrodružství, ale také díky hudbě, která je samozřejmě skvělá, epická, monumentální a v některých pasážích čerpá ze svých prstenových předchůdců. Tímto vám milí čtenáři děkuji za pozornost a nashle u dalšího článku!

-Disco-

Festival rádia Beat (50 let od založení značky Marshall a pocta Jimu Marshallovi, který 5. dubna 2012 zemřel, se konal 8. 12. 2012 v Praze na Výstavišti, v Incheba aréně. Začínal v šest hodin a končil kolem půl dvanácté. A co jste mohli vidět?

ABRAXAS

Tato česká kapela byla založena roku 1976 z troskek původní kapely Abraam. Frontmanem kapely je Slávek Janda, méně známý bratr Petra Jandy z Olympicu. Mně osobně tato kapela nic moc neříkala, ale rozhodně nehrají špatnou hudbu.

BLUE EFFECT

Hlavním motorem této kapely je Radim Hladík, jehož um na kytaru je neuvěřitelný a kdykoliv ho bezpečně poznáte. Jeho jméno k Blue Effect neodmyslitelně patří. Blue Effect jsou znovu obnovená kapela. Jelikož před lety ze-

mřel zpěvák, řekl pan Hladík, že už nikdy nebude hrát. Jenže o pár let později složil nové Blue Effect, v nové sestavě s mladými umělci. Zнала jsem nádhernou baladu Sluneční hrob, která zazněla ve filmu Pelíšky. Líbilo se mi, že po celou dobu, co hráli, svítila na ně jen modrá světla.

KRUCIPŮSK

Je to česká skupina, hrající metal, trash metal a hardcore. Popravdě jsem z nich docela rozpačitá, ačkoliv mi tento styl hudby nevadí, Krucipůsk mi až tolik nesesdli. Něco se mi líbilo, něco méně, ale rozhodně jsem ráda, že jsem měla tu možnost si je poslechnout. Určitě si je nedám jako hudbu do auta, ale jednou za čas si je poslechnout není špatné.

WANASTOWI VJECY

Kdo nezná Wanastovky, jako by nebyl! Wanastowi Vjecy jsou česká hudební skupina s punkovou minulostí, hrající od roku 1988, produkující experimentální pop rock. Frontmanem je Robert Kodým. I když jsem na nich byla nedávno, jsem ráda, že jsem je mohla vidět znovu. Každou píseň někomu věnovali, někomu, kdo už mezi námi není, a samozřejmě i panu Marshallovi. Zahráli mé oblíbené písně „Letíme na Venuši“, „Sbírka zvadlých růží“ nebo „Andělé“.

KABÁT

Asi největším lákadlem byla skupina Kabát, která hraje hard rock a frontmanem je Josef Vojtek. Stylem by se dali přirovnat k americkým AC/DC. Byla jsem ráda, že na Beatfestu jsou, protože když měli šňůru, nehodlala jsem za lístek dát 2 000 Kč. Všechny tyto hvězdy za 450 Kč je, jako byste spadli do hudebního nebe. Kluci zahráli i staré věci jako „Dole v dole“, „Ona je hotová“, „Žízeň“, ale i nové skladby, například „Kdo ví jestli“.

Beatfest jsem si pořádně užila a jsem ráda, že jsem tam mohla být a aspoň trochu vzdát hold člověku, který dal hudbě nový zvuk a nám nové požitky. Líbila se mi organizace, kdy kapely hrály opravdu maximálně hodinu. Přece jenom, stát pět hodin je fuška. Naštěstí při posledních dvou kapelách jsem se rozdováděla, až jsem se zapotila a možná i shodila nějaké to kilíčko.

-YumeOokami-

LINDSEY STIRLING

Lindsey je v mém podvědomí zhruba rok, kdy se proslavila na servu plném videí - YouTube. Říkáte si, že je snadné proslavit se na internetu? V únoru roku 2011 se YT pyšnilo 490 miliony aktivních uživatelů, takže se můžeme jen dohadovat, kolik milionů videí na YT je. 500 milionů? Bilion? A touto hromadou videí se Lindsey musela prodat. Ke mně se dostala ještě v dobách, kdy slavná nebyla, a tak jsem mohla sledovat její bleskový vzestup.

Narodila se roku 1986 v Orange Country (USA), je to houslistka, tanečnice, zpěvačka a skladatelka. K hudbě ji nasměroval otec a její dvě sestry. Na housle hraje už od svých pěti let a v mládí se úspěšně zúčastnila pár talentových soutěží. Dokonce v roce 2010 postoupila do druhého kola v známé talentové show America Got Talent (Amerika má talent).

Ve svých videoklípch i tančí a při prvním zhlédnutí jejího klipu jsem si říkala, proč skáče jako králík. Po zhlédnutí dalších klipů mi došel záměr. Její hudba je energetická a nebojí se

skloubit housle s dubstepem či jiným stylem. Dokonce natáčí videoklipy i s jinými umělci z YT, nejčastěji na předělané písně jako We Found Love (původně od Rihanny), Phantom of the Opera (z opery Phantom of the Opera neboli Fantom opery), či různé covery, například Nicki Minaj. Samozřejmě, většinu tvoří její vlastní tvorba. Mezi mé oblíbené patří Shadows, Dubstep Violin, Elements. V jejích videích se i často objevuje fantasy a herní tematika (Zelda, Assassin Creed). Vídeá mají vždy nějaký příběh (Song of the Caged Bird) nebo jsou dokonale zpracovaná (Elements).

Z Lindsey vyzařuje dobrá nálada. Kdekoliv ji vidíte, tak se směje. Její videoklipy jsou plné energie, vítězství a dobrých konců. Využívá hodně efektů světla, vody a ohně. Díky svým houslím překoná všechny překážky, ať je to tma a nebo zombie. Vždy má svůj klasický účes (na který na YT najdete i tutoriál). Připomíná rozčepýřeného vrabčáka a Lindsey byste pak netipovali víc jak sedmnáct let. Vše dotváří její charakteristický tanec a k dokreslení dokonalé atmosféry housle. Vždy jsem měla housle ráda. Ztvárnění podobné Lindsey dělá Vanessa Mae, ale jinak mi takový umělec chyběl. Naštěstí je tu teď Lindsey.

Vydala už dvě alba. V letech 2010 s názvem Lindsey Stomp a 2012 Lindsey Stirling. Jezdí i koncertové šňůry a já doufám, že se někdy dočkám toho, že navštíví i Čechy.

(Článek je věnován T. Prokūpkovi, protože mě k Lindsey přivedl.)

- YumeOokami -

Chtěl bych vám představit Grepolis, strategickou online hru bez stahování. Hra je provedena do staré antiky Řecka a Říma. Na úplném začátku se přihlásíte (zvolíte si svoje jméno), vyberete světovou stranu a jdete na to. Dostanete město na jednom z mnoha ostrovů. Na ostrově jsou i jiní hráči, na které můžete útočit (můj názor je vstoupit do nejrozšířenější aliance na ostrově, získáte tak spolubojovníky, s kterými můžete vyměňovat suroviny, posílat podpory atd.). Ve městě je osm budov (senát, chrám, akademie, přístav, sklad, kasárny, tržiště a statek) a dvě zvláštní budovy podle vašeho výběru. Dále tři doly na základní suroviny (stříbro, kámen, dřevo). S těmito surovinami rozšiřujete vaše město. Postupem času stavíte lodě a povoláváte bojovníky na obranu a útok. Když dokončíte výzkum, dobýváte, zakládáte nová města (já jich mám v této době 16 a 160 000bodů). Kdo by měl zájem, víc se o hře dozví na www.grepolis.cz.

-Alty-

CtrlEmotion

Tento krátkometrážní film vznikl jako cvičení druhého ročníku FAMU, přesto v titulcích najdeme jména, která určitě všichni znáte. Do režisérského křesla usedl Vojtěch Kotek (Snowboardáři), v hlavních rolích pak účinkují Jiří Mádl (Probudím se včera) a Tereza Voříšková (Bobule, 2Bobule). Všichni společně už si zahráli třeba ve snímku Raffáci.

Zápletka filmu je poměrně jednoduchá, co byste také chtěli do 23 minut, které snímek trvá, nacpat. Počítačový technik Viktor (Mádl) a rozhlasová moderátorka Evelína (Voříšková) se potkají v baru a stráví spolu noc, respektive příjemnou chvíli v letním kině. Závěr filmu nebyl pro mě příliš překvapující, ale byl reálný a tomuto počínu dodal hloubku.

Teď si asi říkáte, dvacet minut a nic víc než tohle? Vždyť to je porno! Ale kdepak. Celé dění totiž nevidíme jen očima dvou milenců, ale také z pohledu jejich vnitřních JÁ. V každém se mísí dva charaktery, které jsou po většinu času v dokonalé rovnováze a vytvářejí tak vlastnosti jednotlivce. Díky tomuto netradičnímu úhlu pohledu vyvstává ve filmu plno komických momentů. Bavil jsem se u něj jako u malokterého z celovečerních filmů poslední doby. Bonus ve formě drsnáka barmana Vojtěcha Kotka je vítanou vsuvkou. Asi po vzoru Quentina Tarantina se totiž sám režisér objevuje v nepřiliš důležité roli svého vlastního filmu.

Stáhnout se dá na internetu, takže se na něj určitě podívejte, pokud máte dvacet minut času.

-Sam-

Polygrafáci se i letos v rámci zkulturnění zašli podívat na divadelní představení Ženitba do rumburského domu kultury. Někteří z čisté povinnosti, ale ti, co už na předchozích představeních byli, si šli zaručeně vychutnat herecký výkon Davida Rohlička. Tentokrát v roli Pavla Nenažraného, jednoho z pěti nápadníků panny Agáty. Přestože hrál přísného a majetkuchtivého přednostu odboru, už jen mimikou a gesty se mu dařilo bravurně rozesmát publikum. No jedno duše talent od přírody. Ale abych nezůstala jen u blahorečení, optala jsem Davida na pár věcí:

Dnešní téma: Ženitba aneb David opět na scéně!

Jak se ti líbí Ženitba? Byl jsi spokojený s touhle rolí anebo si myslíš, že by ses lépe vžil do jiné postavy?

Z Ženitby jsem byl nadšený od začátku. Jen mě děsila představa učit se text a zároveň se připravovat na blížící se maturitní zkoušky. A to nebylo jediné. Proto jsem zvažoval, jestli vůbec hrát. Nakonec divadlo zvítězilo. Koneckonců, je to má poslední hra tady v Rumburku. A tak jsem se chtěl naposledy rozloučit s místním jevištěm. A co se týká role Nenažraného – byl jsem z ní zoufalý. Původně jsem si myslel na jinou. Do Nenažraného jsem se neuměl vžít, nevěděl jsem jak ho ztvárnit. Říkal jsem si, že s tím seknu. Až těsně před premiérou se mi s pomocí režisérky povedlo nějakým způsobem nasát Nenažraného do sebe a skutečně jím být (snad) věrohodný na jevišti. To asi posoudí diváci, jaký je výsledek.

Bylo těžké se do všech předmaturitních starostí a přijímacích zkoušek učit ještě text hry?

Jak jsem řekl, bylo to o tom, jestli budu hrát, bude to nápor. Ale vzhledem k tomu, že jsme ve scénáři hodně škrtili, tak se to zvládnout dalo. Zvládli to ostatní, zvládl jsem to i já. Jen ta nejistota na začátku, kdy člověk neví, jestli to dokáže – učení, divadlo, ples a další aktivity, které mám mimo Rumburk.

Tenhle rok tady v Rumburku už končíš, budeš se věnovat divadlu i v budoucnu?

To je ve hvězdách. Snažím se udělat vše pro to, abych se stal profesionálním hercem. Ale je to těžké. Vzpomínám si, jak jsem odpovídal na podobnou otázku v jednom rozhovoru

asi před dvěma lety. Tehdy jsem tvrdil, že se budu snažit dostat na DAMU v Praze či JAMU v Brně. A dnes je to realita. Právě očekávám výsledky o rozhodnutí o přijetí do druhého kola na JAMU. Možná se sen stane realitou a třeba zůstane jen snem. Takže, jestli budu ještě na jiném jevišti než tady na tom rumburském, to nikdo neví.

Bude ti chybět místní herecký sbor?

Otázka, která má jasnou odpověď. Hraju tu už pět let a za tu dobu přišli noví kamarádi do souboru a utvořila se skvělá parta. Jak herecky, tak v soukromém životě. Je mi líto, že to končí, ale člověk musí kupředu a mířit výš a výš. Děkuju tímto režisérce Majce, která mi dala šanci, a ač to se mnou vždycky nebylo lehké, vydržela to a herecky mě posouvala dál a dál. A ať už to zní jakkoliv frázovitě, tohle je období života, na které se nezapomíná. Takže ano, ... bude mi chybět!

PS: Chtěl bych poděkovat paní učitelce Šabatové, která mě v mém hraní vždycky podporovala, byť by mě nejraději dennodenně „hladila“ bejsbolou. Stejně tak děkuju všem svým přátelům, jak tady z polygrafky, tak z Liberce. Kolikrát to nebylo lehké a oni mě podrželi. Chtěl bych, aby věděli, že jsem na ně nezapomněl. A v neposlední řadě díky i všem, co za celou éru těch pěti let byli na představeních. Někteří se dobře prospali a jiní snad i pobavili. DÍKY!

Děkuji moc, Davide, za krásné odpovědi!

-Pavliska-

Volný čas a co s ním?

Taky si říkáte, mám čas, ale co s ním? Mám tu pro vás jedno řešení. A to řešení je klub pro mládež ZAVINÁČ.

Říkáte si, proč bych měl jít ve svém volném čase zrovna sem? Odpověď je jednoduchá. Proč ztrácet čas v hospodě a proč utrácet peníze za alkohol, když můžete čas využít úplně jinak.

Tento klub najdete vedle pošty. Co zde můžete najít? Příjemnou společnost, porozumění, pomoc a spoustu a spoustu zábavy.

Troška historie: Nápad na založení tohoto klubu vznikl už před deseti lety. Přišel s ním selesiánský kněz Pavel Tichý. To však klub neměl takovou podobu jako teď. Dříve měl pouze jednu místnost. Do dnešní podoby ho přivedla až další hodná duše farář Pavel Kadlečík.

Kdo sem vlastně může? Pokud ti je mezi třinácti a dvaceti, tak zde máš dveře otevřené.

Co zde najdeš? Zábavu v podobě deskových her, stolního fotbalu, stolního tenisu a šipek. Dále si zde můžeš promluvit o svých starostech. Vše, co zde řekneš, zde i zůstane. Máš-li nějakou drobnou kačku, můžeš si zde koupit od sušenky po kafe. Zásadně se zde nepodávají alkoholické nápoje.

Když jsem šel zařídít pro vás rozhovor, přivítala mě hodně příjemná atmosféra. Ujal se mě Filip, se kterým jsem sepsal následující rozhovor. Filip zrovna hrál jednu z mnoha deskových her.

Zdravím tě, Filipe, kolik ti je let?

Je mi už dlouhých dvacet dva let.

Jak ses dostal k této práci?

Jak? Chodil jsem sem jako klient, který potřeboval pomoc. Pak jsem sem nastoupil jako dobrovolník a pak mi zde bylo nabídnuto stálé zaměstnání. A tak jsem to přijal s velkou radostí.

Jak dlouho už zde pracuješ?

Pracuji zde už krásné čtyři roky.

Jak probíhá tvůj pracovní den?

Tak hlavní je vstát z postele. Přicházím sem kolem desáté hodiny. Otevřu bar, přepočítám peníze a ve dvanáct třicet otevírám pro veřejnost. **Co zde mohou lidé najít?**

FILIPA (zakřičí kolektiv).

Filip je velice příjemný skromný mladý muž, který má svoji práci velice rád. Měl jsem s ním možnost si zahrát stolní fotbal (ve kterém mě porazil) a i šipky (také mě porazil). -Fry-

Jak se žije postiženým na vozíku

V životě lidí s postižením je mnoho překážek, které jim znesnadňují i tak složitý život. Mezi ně patří špatné ekonomické podmínky. Mnoho postižených žije z důchodů činících osm tisíc korun, které tak tak pokryjí životní náklady. Když dostanou příspěvek na péči, nesmí si z toho koupit nic mimo, prý je to na pokrytí péče pro pečovatelskou službu. Mnoho lidí nevidí, jak s úředními šimly musí svádět mnoho bojů. Přírovnám jejich boj k boji Davida a Goliáše.

A to není ještě vše, čemu musí například vozíčkáři čelit. Je zima a sněh, pohyb je pro vozíčkáře výkon hodný závodníků rallye Dakar. A tady si dovolím citovat webový titulek: „Na začátku každého roku se koná tradiční závod Rallye Dakar. Náročná soutěž, kde auta, motocykly, kamiony a hlavně jezdcí dostávají pořádné zabrat. Mezi písečnými dunami překonávají vlastní schopnosti a jedou až za hranice svých sil.“

A proč o tom píšu? Protože pro všechny vozíčkáře takový malý Dakar začne vždy s prvním sněhem. Jejich čtyřkolová vozidla se promění ve stroje, které musí zdolávat překážky, které po zbytek roku neznají. Hromady sněhu jsou jako hory písku někde v Africe nebo v Jižní Americe. Prokousávají se jimi a vydávají veškerou svoji sílu, aby zdárně dojezili do cíle. Bariéry podél chodníků jsou dunami, pod nimiž není zřejmé, co na jezdce číhá. Ledovka, to je zase jako bahno po nočních lijácích v jihoamerických pampách. Ani vyprošťování svých miláček se nevyhnu a žádají o pomoc kolemjdoucí. A ti většinou rádi pomohou, stejně jako diváci na Dakaru. I svou výbavu mají. Odolné rukavice, lopatku, smetáček a hadr. Přece jen, když přijedou domů a mají všude nánosy všelijaké barevné hmoty (jo, sněh už dávno není jenom bílý), tak je nějak musí dostat dolů. Po celodenní jízdě v těžkých podmínkách usnou stejně rychle jako tvrdí muži v bivaku na druhé straně zeměkoule. Tak se trochu nad sebou zamyslete, až potkáte nějakého vozíčkáře v nesnázích. Nikdy nevíte, kdy se do podobných problémů můžete dostat i vy.

Nikomu bych nepřál dostat se na vozík, ale když už někoho takového potkáte pomozte mu. Teď vám zde poskytnu rozhovor se sympatickou dámou.

Dobrý den, prozradíte nám své jméno?

Vlasta.

Kolik vám je let (pokud to není tajné)?

Je mi čtyřicet osm, ale to není podstatné.

Odkdy jste na vozíku?

Od narození. Mám vrozenou vadu.

Jak se na vás dívaly jiné (zdravé) děti, když vás viděly na vozíku?

Tak jako dospělí. Někteří pomáhali a někteří se posmívali. Všechno je o výchově jedinců.

Máte nějaký veselý zážitek s vozíkem?

Jednou jsme jeli z ciziny (z Maďarska) a celníci žádali, aby vozík ze střechy auta sundali. Div že mi ho nerozebrali, hledali v každé skulince kdovíco, snad zlato nebo nevim. Tenkrát mi sice do smíchu nebylo, ale teď se té stupiditě směju.

Jak byste charakterizovala vozíčkáře?

Jako velké bojovníky. Bojují za to své málo, co v životě mají, a jsou i takoví, co i to málo jim závidí.

Kdybyste mohla cokoli změnit, co by to bylo?

Uprímně? Celou vládu, protože tak, jak řeknou ti nahoře, my musíme žít (živořit).

Co byste chtěla mladým lidem, co zrovna čtou tento článek, vzkázat?

Abyste pro nás měli pochopení a aby byli na své JÁ opatrní. Stačí jediná setina sekundy a život

se změní v trosky a je jen na každém z nás, jak ty trosky dokáže pak složit a jaký život pak žije.

Takže myslíte, že tady nejste jediní, a pomáhejte.

-FRY-

Nešvar společnosti - POMLUVA

Jak jen slušně začít?

Už mne deprimují veškeré ty „nevinné“ informace, kterými se mnozí z vás tak baví. Je mi z některých lží, prezentovaných vašimi ústy, špatně. A nejsem jediný, koho to tíží. Každá oběť pomluvy se cítí být ponížena či pohoršena, přestože navenek vystupuje, že se nic neděje. Sahněme si do svědomí a vzpomeňme, zdali jsme někdy někoho pomluvili. A poté si uvědomme, že pomluva je trestným činem.

Dle znění trestního zákona

č. 40/2012 Sb., § 184

(1) Kdo o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobit značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo způsobit mu jinou vážnou újmu, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok.

(2) Odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí nebo jiným, obdobně účinným způsobem.

A pokud si říkáte, že jste přeci nikomu neublížili, mohu vás ujistit, že

PSYCHICKÁ BOLEST NENÍ VIDĚT, ALE JE JEDNOU Z TĚCH NEJVĚTŠÍCH.

K. Reisinger, 2.S

Florbalisté opravdu přátelsky

Dne 22. 1. 2013 se konal „miniturnaj“ ve florbalu mezi polygrafkou a rumburskou základkou. Bohužel, z důvodu chřipkové epidemie se ze Základní školy U Nemocnice Rumburk dostavilo jen dívčí družstvo. Aby se holky tak nebály, přidal se k nim Petr Vondráček. Zápas měl přátelskou atmosféru. Byl spíše pro zábavu, a aby si kluci taky zahráli s někým jiným (novým). Protože Dominik Budský hrál také, zeptala jsem se na pár otázek.

Jak se ti hrálo proti holkám?

No, bylo to zvláštní, ale zároveň i nepříjemné. Bátl jsem se, abych nějakou slečnu nepřizabil.

Chtěl by sis tento „miniturnaj“ zopakovat?

Rád bych si to zopakoval, ale byl bych rád, kdyby se turnaje zúčastnilo spíše více kluků.

Hrál si naplno nebo si holky šetřil?

Naplno jsem nehrál. Jak už sem řekl, bátl jsem se, abych nějakou slečnu nezranil.

-miluš-

Florbalisté ještě jednou

Další měření sil mezi polygrafkou (pod vedením Martina Macka) a týmem, který trénuje na ZŠ U Nemocnice Ivo Šabata, se uskutečnilo 5. března. Tentokrát se dostavili i hoši. Přesto šlo znovu o přátelské utkání a hlavně možnost konfrontace s jiným týmem než při tréninku. A že byl výsledek druhořadý, ukazuje i pohoda obou trenérů.

-iša-

GOALBALL

Zdá se vám ten název povědomý, ale ať děláte, co děláte, nevíte, o co se jedná? Tak přesně to jsem si řekla i já, když jsem poprvé tento název slyšela. Goalball je kolektivní míčový sport, provozovaný zejména nevidomými a slabozrakými sportovci. Vznikl v roce 1946 jako rehabilitace osleplých vojáků za druhé světové války. Na paralympijských hrách se poprvé objevil v roce 1976. V goalballu proti sobě hrají dvě tříčlenná družstva, každý člen je brankářem i útočníkem. Každý má za sebou branku. Další důležitou věcí jsou zatmavené lyžařské brýle, které má na sobě povinně každý bez výjimky. Nakonec je tu míč, který má v sobě rolničky. Hraje se na hřišti 9x18 metrů. Hřiště je rozdělné na pásma pomocí pásek, které se dají nahmatat, aby hráč věděl, kde je.

Myslím si, že tento sport je hodně zajímavý, obdivuji lidi, kteří svůj handicap dokáží přeměnit tak, že jej využijí, například ke sportu.

- YumeOokami -

MARTINA ŠTASTNÁ

Nejspíše ji znáte z hudební skupiny Náhodou. Ale znáte ji i z jiné stránky? Je to báječná, mladá a talentovaná fotografka. Pokud ji neznáte, nevádí, trochu jsme si ji pro vás vyzpovídali.

Jak ses dostala k focení?

Všechno to začalo asi tím, že jsem zhruba v sedmi letech dostala od tatky svůj první foťák, kompaktní od Minolty. Fotila jsem si ve svém ateliéru (dobře, byl to spíše můj dětský pokoj) panenky a plyšáky. S postupem času jsem fotila na mobil nebo na kompaktní foťák Olympus. Ale to bylo spíše o tom vyfotit všechno, co se dá, a je jedno jak. Až když se mi do ruky dostala zrcadlovka (Canon 500D), pochopila jsem, že v tom je něco velkého. A že jestli to nebudu rozvíjet, jestli někdy přestanu fotit, budu toho hodně litovat. Tak jsem naprosto propadla fotografické mánii.

Co fotíš nejraději?

Ráda fotím lidi, portréty, momentky. Blízka je mi i reportážní fotografie, to mě baví. Naopak nerada fotím krajiny, to mně přijde občas jako nuda.

Máš nějaký vzor?

Nevím, jestli se tomu dá říkat vzor. Každopádně moc obdivuji portréty slovenského fotografa Jozefa Mičiana. A byl by hřích, kdybych nejménova autora úžasných reportů Jana Šibíka.

Chtěla by ses tomu věnovat dále?

Stále se nemohu rozhodnout, kterému z mých koníčků se věnovat více. Občas totiž nevím, kam skočit dřív. Co vím ale jistě, je to, že nikdy nenechám svůj milovaný fotoaparát tak, aby na něj padal prach někde na polici. Už

teď vím, že se stane mým nejvěrnějším přítelem do konce života.

Máš už nějaké úspěchy ve focení?

Úspěch je pro mě, když se mi nějaká moje fotka líbí. Stává se to totiž málokdy, proto to beru jako úspěch, takové posunutí se aspoň trochu dál.

Chtěli byste vidět i její další fotografie?

Naleznete ji na FB pod jménem Martina Štastná Photography.

-Nikii-

MRAVENIŠTĚ na polygrafce

Mravenci v bytě jsou přítěží a hledáme možnosti, jak se jich zbavit. Existuje na to celá řada zaručených rad a prostředků. Jsou však i tací, které je třeba si hýčkat a chránit. Mezi takové patří i žáci Základní školy v Krásné Lípě, konkrétně novinářský kroužek školního časopisu Mraveniště pod vedením paní Jitky Čapkové. A právě

tito nás poctili ve čtvrtek 14. března svou návštěvou. Dvouhodinová exkurze přinesla seznámení s technickým zázemím na SOŠ mgp v Rumburku, jednotlivými technologickými operacemi při výrobě novin a v neposlední řadě i možnost setkání s členy redakční rady Bezevšeho, kterou zastupovaly nestorky Yume (úvodní prezentace) a Krejčovic (fotoreportáž), kterým tímto také děkuji. Věřím, že exkurze byla pro malé kolegy z Mraveniště inspirativní. Přeji jejich časopisu, který vychází zatím pouze v elektronické podobě a který jsem si prohlédl na stránkách školy, mnoho šikovných tvůrců a spokojených čtenářů.

-iša-

Dej si Mrkev, ať líp vidíš /díl jedenáctý/

Nervózně hledím ke dveřím. Teda snažím se tam nedívat tak často, ale nejde to. Vyhlížím ji. Potí se mi ruce, v břiše se mi snad všechno zbláznilo, je mi horko a zároveň zima, trochu se klepu a hlavně mi zaplnila celou hlavu, všechno myšlení! Nemůžu se dočkat, až ji spatřím. Ani na chvíli klidně neposedím, pořád se ošívám. Marcel vedle mě v lavici jen udiveně kroutí hlavou.

„Kamaráde, s tebou je to zlý.“

„Hmmm...“ netečně brouknu a znovu se ohlédnu přes rameno.

„Kdyby ses aspoň posadil na lavici, viděl bys tam líp a neukroutil by sis hlavu,“ radí mi.

„Hm,“ znovu mu odpovím.

Zvoní a Martina stále nikde. Tak kde sakra je? Co se jí mohlo stát? Proč nepřišla? Cítím zmatek a zklamání. Zmocnil se mě pocit prázdnoty a začal se rozšiřovat po celém těle. Od konečků prstů, kdy se mi ruce přestaly potit a trást, přes náhle zklidněné a smutkem sevřené vnitřnosti až po špičky uší, které byly ještě horké a červené z očekávání. Ochladilo se. Apaticky jsem se schoullil do svého vnitřního vesmíru, který zrovna potemněl. Nevím, co se sebou.

Vyučování uteklo jako rozmazaná šmouha nepodstatnosti. Nic mě nezajímalo, nebavilo, nenadchlo, nepovzbudilo, neoslovilo. Zůstal jsem před světem zavřený sám v sobě, sám se svým trpkým smutkem. Dost dobře nechápu, co se stalo, ale cítil jsem se jak tělo bez duše a ani Marcel mi nedokázal zvednout náladu.

Došoural jsem se domů, zapnul počítač, sociální síť a bez zájmu si pročítám novinky. Z nabídky online lidí se na mne usmívají její zelené oči. Zarmouceně si prohlížím její fotky a ztrácím se ve snových představách. Jak krásně by bylo líbat ji na rtech. Ze snění mě vytrhne: „Ahoj, jak bylo ve škole?“ Srdce mi poskočí, na tváři se rozlije úsměv a prsty se jak splasení koně rozeběhnou po klávesnici.

-Krejčovic-

SNĚŽÍ

*Sněží, lehce sněží,
země pod oblohou leží.
Vločky se lehce snášejí,
louky, lesy, silnice zkrášlují.
Padá jedna za druhou,
snáší se jen tak oblohou.
Třetí, osmá, dvacátá pátá,
za ní hned miliontá čtvrtá
a miliontá devátá.*

*Sněží, lehce sněží
na špičky všech velkých věží.
Vločky se lehce snášejí,
na lidi, věci i zvířata padají.
Padají ti do vlasů,
tvoří všude okrasu.
Bílá smítka zimy
zahalí vše v studené peřiny.*

*Mráz pod nehty leze,
má však svoje meze.
Nás totiž hřeje láska,
ten nejtuzší led pod ní praská.
Vločky se mi snáší na řasy,
jsem ráda, že tu se mnou jsi.
Kouzelná je tahle chvíle,
políbím tě lehce, směle.*

*Tvé rty mé srdce rozjítří,
počítám - dva miliony sedm,
dva miliony dvacet tři.
Láska voní ve vzduchu,
něžně tě chytnu za ruku
a spolu vyrazíme ve sněhový svět,
kde vločky nekončí svůj let.
Sněží, lehce sněží,
dvě postavy ruku v ruce někam běží.*

-KREJČOVIC-

Realita nereálných snů

Je pozdě večer a má víčka těžknou, jako by snad ta slabá kůže najednou vážila tunu. Z mrkání se stává zavírání a otevírání očí. Čím delší interval, tím bolestnější je pohled do umělého světla mého pokoje. Než se trápit, rychle seberu posledních pár sil a natáhnu se po vypínači. Světlo se ve vteřině ztratí a místnost polije temná tma. Slastně oddychnu, protože tma na mě působí stejně, jako kdybych si dala šálek horké čokolády v zimě. Mé oči jsou zavřené a víčka těžknou víc a víc. Tma, kterou mám před očima, se prohlubuje. Sem tam se mi před očima promítne výjev z minulosti. Z dnešního dne ale má mysl nadále klesá do hlubin temna, které se prohlubuje víc a víc. Pohlcuje mě a tráví mé končetiny, čím hlouběji se propadám, tím méně ze mě zbývá. Prsty, paže a v neposlední řadě, mé srdce.

Cuknu sebou a vystřelím jak čertík z krabice do posedu. Můj dech je nestálý a na čele mám malé kapky potu. Oči mám vytřeštěné, snažím se zklidnit svůj dech. Rozhlížím se kolem sebe, abych se ujistila, že jsem tam, kde mám být. Když se mé oči rozkoukají a pevnými body se ujistí, že jsem ve své posteli, položím se zpět. Chvilí ještě oddechuji, abych dech srovnala. Pak si uvědomuji, že už asi neusnu, vždýť je ráno. Vstanu a sejdu po schodech dolů do kuchyně. Chuť na snídani nemám, a tak provedu svou denní hygienu. Přemýšlím, co s dnešním dnem, ale nic mě nenapadá. Přemýšlím tak dlouho, až je najednou noc. Jako by den utekl jak obláček na obloze. Jako by ten den snad ani neexistoval, nebyl reálný. Únava mě zmáhá ještě víc, než předešlý večer, a tak se už ani nesnažím bránit. Tělo si žádá odpočinku, s klidem ulehám a odcházejím do říše snů.

Zdá se mi, že se nemohu probrat. Bojuji s pánem stínů, který mě k sobě přiklopu pevnými pouty a nehodlá se mě jen tak vzdát. Boj se mi zdá již předem prohraný. Co se stane, když se vzdám? Bojím se, že tu zůstanu navždy. Začínám panikařit a vymyslím všemožné i nemožné způsoby, jak se probudit. Zavírám víčka, silně je mačkám k sobě. Záhy je rychle otevírám. Co se to děje? Já pořád spím! Jsem stále ve snu! Vidím sama sebe, jak sebou zmítám jen proto, abych se probudila.

Opakuji kouzlo s víčky. Lapám po dechu, roztekaně kmitám očima po místnosti. Sahám na sebe, jestli opravdu existuji, jestli se nerozplynu jako mlha. Nejsem stále ve snu? Rozhlížím se, jestli vše kolem mě je realita a nic nepřipomíná sen. Během chvíle zjistím, že už jsem opravdu vzhůru. Zklidním svůj dech a zamyslím se. Mám strach znovu ulehnout. Mám strach ze snů, kdy zapomínám, co je sen, a co je jen realita.

Dodnes nezapomenu, jak se mi zdál sen, a v něm jsem usnula a zdál se mi sen další. Jako bych tímto způsobem postupovala do hlubších vrstev svého podvědomí. A co kdybych se pak už nedokázala probudit?

-YumeOokami-

HLEDÁNÍ

Hlubokou nocí,
temnými proudy
kráčí má mysl, hledá sny.
Na cestu nesvítlí ani ty hvězdy.
Kam asi zmizely před mnoha dny?

Ztrácím své naděje,
zaniklo světlo.
Mé oči zrak jistě opouští.
Zas cítím zimu,
je mi tak úzko.
Zlomí někdo mé zakletí?

Budeš mým světlem?
Budeš mou hvězdou?
Ozáríš pro mě ten temný svět?
Abych se vydala znovu tou cestou
bez strachu,
hledat svůj ztracený sen.

-PAVLISKA-

To nám ten týden krásně začíná aneb Jak se bloudí na polygrafce

Po pololetních prázdninách jsme se sešli ve škole. První hodina proběhla normálně, dokonce i ta druhá. Ovšem při třetí nastala ona záhadná situace. Místo matematiky jsme měli mít besedu. O přestávce jsme měli jít do učebny číslo dva. Nikdo nechápal proč, ale všichni jsme se tam přesunuli. Zazvonilo na hodinu a minuty ubíhaly. Naše třída byla stále bez dozoru. Asi po patnácti minutách pan Uher rozrazil dveře: „Co tu děláte?“ Začali jsme jeden přes druhého říkat, že máme být tady. „Ne, ne, vy máte být v šestce!“ Po návratu do učebny číslo šest paní Obergruberová zvolala: „Vida, už se našla ztracená třída.“ Beseda začala, ale mě i tak vrtalo hlavou, kdo přišel s tím, že jsme ve dvojce. A aby toho nebylo málo, v úterý ráno jsme někteří čekali dole na chodbě. Bylo nám řečeno, že jsme v učebně číslo jedenáct. Poslali jsme spolužačku pro ty, kteří už byli v učebně osm. Všichni jsme se sešli dole a nastaly dohady.

„Vždyť jsme v osmičce, máme péespěčka!“
„Ne, pan Sýkora přece říkal, že budeme v jedenáctce.“

„To je divný, supl tu ale není napsaný.“
A chodbou se šířily podobné věty. Najednou se objevil pan Sýkora a řekl: „Co tu děláte?“
„No, říkal jste včera Ivě, že budeme v jedenáctce.“

„Ježíš marja, já se spletl.“
„No my si říkali, že to je divný, když máme péespěčka s panem ředitelem.“
„Jo, ten už jde, měl jsem s ním nějaké jednání.“

Na našich tvářích se objevil škodolibý výraz, že jsme se všichni ulili o patnáct minut z hodiny.

A tak někdy se sejdou zmatky, jak se patří.

ZUZANA MAŠKOVÁ

(Výraz „péespěčka“ znamená předmět psychologické práce, který má zkratku PSP.)

PERLIVÁ ZÁBAVA z hodin na polygrafce

Z hodin českého jazyka a literatury:

- V hodině bylo veselo. Milena s Luďou spolu přes uličku neustále kuli pikle.
Paní učitelka: „Co spolu pořád máte?“
Vtipálek Dan, který vůbec nebyl tázán: „Oni jsou milenci!“
Paní učitelka chtěla dát najevo, že Danova připomínka byla nevhodná: „A koho máš za milenkou ty, Dane?“
Dan: „Vás!“
A tak Dan odboural třídu včetně p. učitelky a do konce hodiny jsme se všichni smáli!
- V básni Havran se v refrénu opakuje slovo manymore (správně nevermore).
- V povídce Černý kocour je vypravěčem „těžkej alkáč“.
- Román Chrám Matky Boží v Paříži napsal Igo, Ygo a dokonce Ugo (chudák V. Hugo!).
- Kněz v tomto díle se jmenoval Troll.
- V próze Bylo nás pět vystupují postavy: Petr Pajza a Zivral z chudobince.
- V osvobozeném divadle působili režiséři Hanzl, Frenzl, dokonce Erejka (správně: Jindřich Honzl, Jiří Frejka).
- Pravopisné perličky na závěr: „od větvy“ a „panož“!

Z dalších hodin:

- Pro některé žáky je čtyřboký jehlan čtyřbokým trojúhelníkem.
- V polygrafii zase kdosi do písemné práce napsal:
- Typy osvitových jednotek jsou bubnovací s vnější účinnou plochou a bublinková s vnější účinnou plochou.
- Bubnová osvitová jednotka se používá pro osvit citlivých desek (tento žák může okamžitě maturovat!)

Vybrali -SV-, -S

- O hodině výtvarné kultury kdy se probíralo umění antického Řecka - přesněji sochy, se na jedné stránce prezentace objevila fotka sochy Doryforose - nosiče kopí.
U obrázku ovšem toto napsáno nebylo - stálo tam Doryforos, nosič KONOPÍ.
Povedený vtipek nějakého žáka nebo snad neuvěřitelné přepsání pana učitele?

-Monty-

VYBRÁNO Z OMLUVENEK 3.A

- Dobrý den, paní učitelko, chci se omluvit, že pravděpodobně tento týden už asi nedorazím. Sotva jsem se dostal z jedné nemoci, tak naši rodinu skolila chřipka. Mám vysoké teploty a hodně chrchlám. Do příštího týdne budu snad fit.
- Dobrý den, paní učitelko, chtěl bych se omluvit, ale ráno jsem si neplánovaně trochu přispal a ujel mi autobus. Takže dorazím na 3. hodinu, protože mi dřív než v 8.35 nic jiného nejede.

- Dobrý den. Omlouvám se, paní učitelko, ale od pátku mám nepříjemné střevní potíže a dnes jsem musel ještě na kontrolu k lékaři. Zítřka bych měl ale už dorazit, zlepšuje se mi to.
- Dobrý den, paní učitelko, omlouvám se, ale díky svojí nedbalosti se mi opět vrátily střevní potíže a do toho mám ještě teplotu.
- Dobrý den, paní učitelko, dnes ještě nedorazím. Přítelkyně má chřipku a já, díky své nepozornosti, od ní něco chytíl.

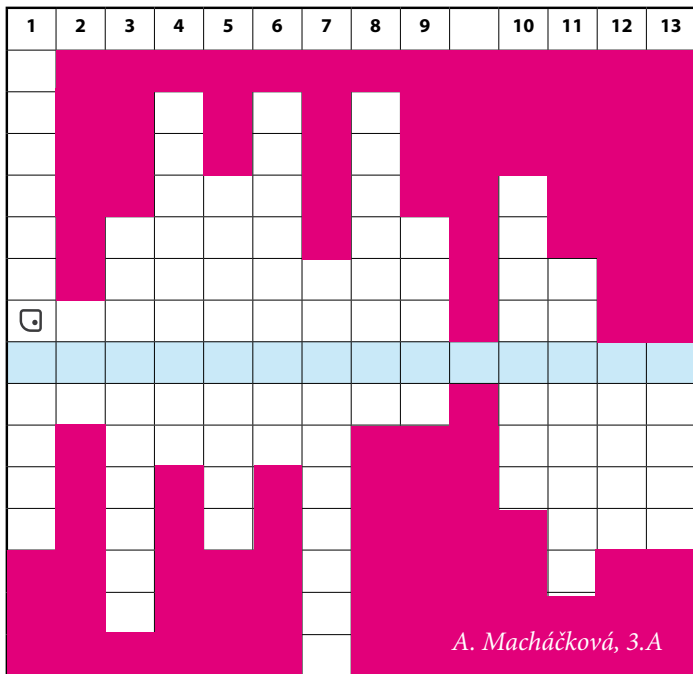
-lucinky-

300 slov trestu vyjádřených rapem

„Hej! Cože? Mám psát trest a slov snad tři kila? No to jste se asi pobláznili. Radši bych psal referát o Brnu, no tak já ten dnešní děj nějak shrnu. Do školy se moc nehrnu, dole...ehm...vousy ráno si podrhu. Něco pojím, hodím teplou sprchu, špinu smyju ze svého povrchu. Vylezu-sedím u kompa a užívám volna, no za chvíli přijde ta doba školná. Za chvíli musím jet na odpolední praxi, na chodbě mě lákají minimaxy. Ještě před praxí ovšem čeština, místo v tašce zabrala mi svačina. Měl jsem tašku značky Pirenze. „Všechno do ní dáš,“ řekl mi prodejce. No to teda solidně kecal a já abych za něj teď pykal. Neměl jsem lepidlo ani nůžky, učitelce na hlavě vylezly růžky. Zamračila se jak hnusnej čert, no, ty vole, to nebyl žert. Nevím jak vzali ostatní ten trest, ale pro mě to byla čest. Doufám že se vám líbil tenhle rap, budu končit, protože mám suchej ret. Nemám slov dvě kila a pade k tomu, šel bych už radši domů. Nevím, co za tohle dostanu za známku, či dokonce od třídní dlouhou poznámku. Ale jednu věc moc dobře vím, že v tomto textu byl samej dobrej rým. A tenhle text bude víc lidí číst než písemku z dějepisu, protože tohle bude ve školním časopisu.“

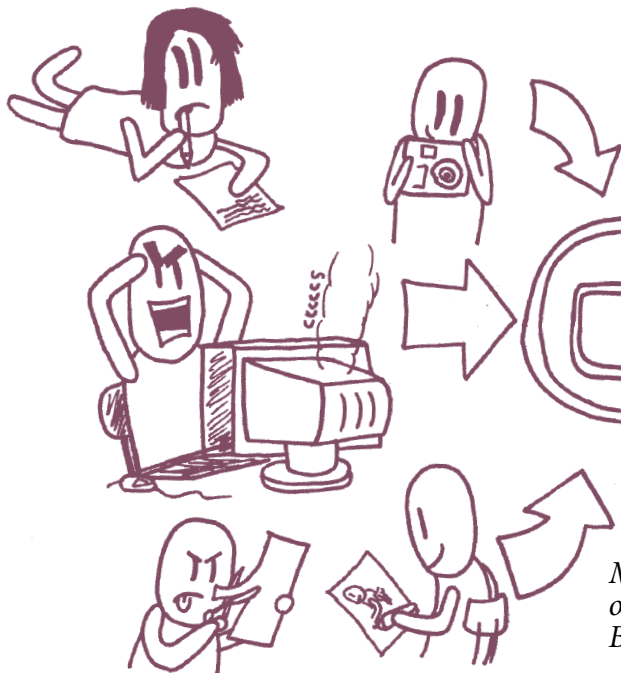
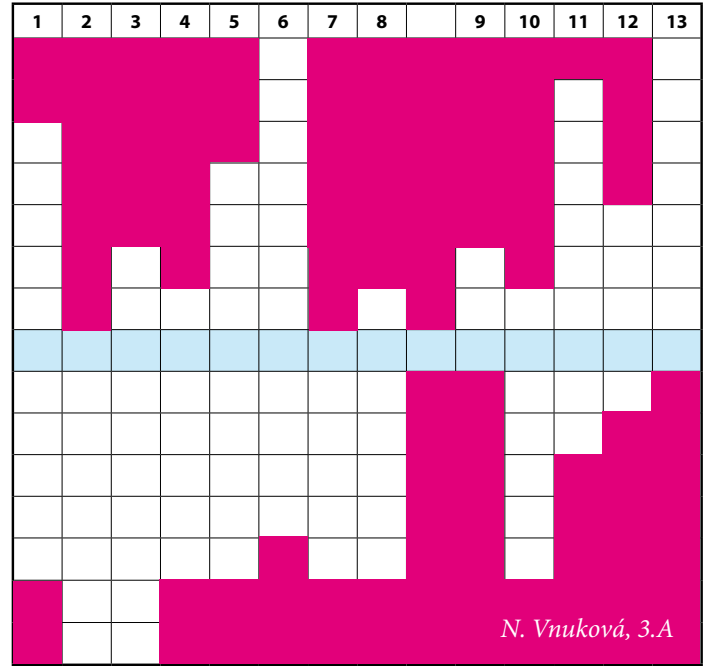
-Monty-

1. Ochranná část tuhých vazeb (dvě slova)
2. Textilní materiál k sešití složek
3. Poznámky na okraji sazby
4. Slitina k odlévání liter
5. Velká písmena ve velikosti mínusek
6. Zesilování částí nebo celých tahů písmen
7. Výrobní odvětví, které tiskem rozmnožuje předlohy
8. Výstupní zařízení ke kontrole návrhů
9. Nejběžnější potiskovaný materiál
10. Abecedně uspořádaný seznam pojmů v knize
11. Vynalezl J. Gutenberg
12. Výzdobná textilie
13. Komplet knižního bloku a knižních desek

LUSTĚNKY

1. Strana rukopisu s daným počtem znaků
2. Smajlík
3. Nauka o písmu
4. Periodická tiskovina
5. Tvorba tiskových bodů
6. Rytina zhotovená pomocí světla
7. 12 bodů
8. Optická hustota
9. Barvový prostor používaný v monitorech
10. Purpurová
11. Graf jasových hodnot
12. Technika tisku z plochy
13. Soustava čoček např. ve fotoaparátu

Montyho snová představa
o stvoření příštího čísla
Bezevšeho

Kresba: Monty

Kresba: Lukáš Šembera (Šembis), 2.S